Viết Lời Tựa : Lê Phạm Phương Thảo
Bìa và phụ bản: Hoạ sĩ Nguyễn Thế Vĩnh A.C.La
Trình bày và Layout: Nhà thơ Phượng Các

Địa chỉ liên lạc: NHƯ THƯƠNG
1310 Banks Rd.
Apt. 106 Building # 3
Margate, FL 33063
USA

Email: huong6591@yahoo.com

Printed by: PAPYRUS
1002 S. 2 nd Street
San Jose, CA 95112
Phone: (408) 971 – 8843
==========

2009

Đa Tình Khúc

"Đất Trời chỉ có Đôi Ta....."

Tập thơ tình thứ tư của Như Thương chào đời trong vòng tay thương yêu của những trái tim và tấm lòng yêu thơ. Tạ ơn những ân tình xa gần của Quý độc giả, Quý Thầy Cô nơi trường xưa Trung Học Tổng Hợp Banmêthuột, Quý Thầy Cô, bạn thơ trên trang WebSite Trang Thơ, nhóm thân hữu Quốc Gia Hành Chánh Đốc sự 14.

Xin trân trọng cảm tạ bạn thơ lão thành Phượng Các đã trình bày và Layout tập thơ ĐA TÌNH KHÚC với tấm lòng: Chỉ xin nhận lại tập thơ với chữ ký của tác giả và hoạ sĩ Nguyễn Thế Vĩnh ACLa đã cho phép Như Thương được sử dụng những bức tranh sơn dầu tuyệt tác của anh cho tập thơ này.

LỜI TỰA

Tôi quả thật đã ngần ngừ khi cầm tập thơ tình này trên tay.

Viết gì cho một tập thơ tình với tựa đề ĐA TÌNH KHÚC mà tác giả là một nhà thơ nữ ?

Nhặt lại những câu thơ có hai chữ Đa Tình trong tập thơ ấy xem sao vậy ....

Dường như người ấy: Lạ - Quen
Trùng trùng sóng dậy khơi men Đa Tình

Dường như có mảnh trăng non
Vẽ lên đồi ngực nốt son Đa Tình

Đa Tình, nho nhỏ hoa cau
Trổ buồng năm tháng vườn sau thật đầy

Dâu ngôi tóc chẻ làm hai
Bên thương, bên nhớ thoáng vai Đa Tình

Để mai trang sách Đa Tình
Hồn thơm giữ lại chuyện mình ngày xưa

Thật gần với một chữ Thương
Chữ Yêu - Chữ Nhớ - Chữ Vương - Đa Tình

Yêu em dáng cổ Đa Tình
Thơm hương nét ngọc, một mình ngang qua

Gọi chiều giọt nắng lung linh
Gọi mây hồng nhạt Đa Tình như em

Tóc xưa năm tháng để dành
Trao người hết cả xuân xanh Đa Tình

Trần gian một cõi Vô Thường
Yêu người. Còn. Mất. Vấn vương. Đa Tình

Tràng dương dậy sóng Đa Tình
Nghiêng dòng nước mặn soi hình dáng em

Để trong khoảnh khắc Vô Thường
Anh ơi, còn lại mùi hương Đa Tình

Và đến đây dường như tôi chỉ còn nghe, còn cảm giác *Mùi Hương Đa Tình* của nhà thơ Như Thương.

Xin mời các bạn yêu thơ bước vào những trang thơ của nàng, xem có phải nàng thơ Đa Tình chăng ?

Lê Phạm Phương Thảo

Ai

Em
Ai về, nhớ ngọn cỏ may
Xưa chân người bước qua đây tình cờ
Dường như vương vướng sợi tơ
Nên câu lục bát vẩn vơ chuyện tình
Ai đi, con phố đứng nhìn
Có người lặng lẽ, một mình ngó theo
Lạ kỳ đôi mắt trong veo
Tim ai bỗng muốn đi theo ... ngập ngừng
Ai xa, thôi chỉ người dưng
Hình như bóng ngả rưng rưng nắng chiều
Áo ai chẳng phải rong rêu
Mà sao bàng bạc ít nhiều thời gian

Anh

Ai về, chợt ấm gối êm
Chợt nghiêng trăng khuyết, chợt mềm giấc khuya
Môi ai xoá một đường chia
Nửa đời trần tục, nửa kia thiên thần
Ai yêu áo lụa vô ngần
Phấn son đêm ấy một lần hoan ca
Ai đi, thao thức trăng tà
Vẫn tròn như thuở thật thà yêu nhau
Ánh trăng vẫn thế - một màu
Từ trong tiền kiếp bên cầu sông Ngân
Anh - Em đâu có xa gần
Chỉ là một bước chân trần thế gian

Âm Thầm

Một mai bóng ngả trăng tàn
Tìm đâu vết tích cung vàng năm xưa
Hôm qua trời chợt đổ mưa
Hay là em khóc - trời mưa anh à
Bên kia ngàn dặm đường xa
Biết anh .... còn đó, để mà tìm nhau
Thôi, chuyện xưa ấy dãi dầu
Trái tim lành lại vết đau. Bạc đầu
Anh ơi, đoạn cuối bể dâu
Trần gian nhìn lại chiếc cầu em qua
Cuộc đời chỉ thoáng phôi pha
Trong em còn lại như là... lặng câm
Đêm nay trăng khuyết âm thầm
Soi trên chiếc gối em nằm giữa khuya

Âm Vang

Em đem lên núi để dành
Tiếng cười giọng nói của anh sớm chiều
Để lòng núi dẫu quạnh hiu
Vẫn còn giữ lại ít nhiều âm vang
Gửi cho biển rộng cát vàng
Trùng khơi xa lắc miên man đôi bờ
Tiếng anh, tiếng sóng tình cờ
Ru tình. Ru mộng ... chẳng ngờ yêu nhau
Gửi cho dòng nước qua cầu
Bên bồi bên lở sông sâu mặn mà
Mai kia cuối nẻo đường xa
Tiếng người ở lại như là có nhau
Gửi cho hoa bướm vườn sau
Nụ tầm xuân chợt thương nhau vô cùng
Âm vang dẫu có nghìn trùng
Vẫn còn hoa nở. Nhớ nhung mềm lòng
Gửi cho mây trắng mênh mông
Theo chim vỗ cánh bềnh bồng. Thiên thanh
Tiếng anh theo nắng vàng hanh
Về ươm mật ngọt tình xanh thuở nào

Ẩn Lan Sương

Ta sẽ là cọ vẽ
Vẽ em màu khói sương
Dường như ta vấn vương
Yêu khói sương nhè nhẹ

Em hóa thân hoa rừng
Dẫu thuở xưa đài các
Sắc hương em phai nhạt
Sương rơi bỗng ngập ngừng

Không điểm tô má hồng
Chẳng môi son phấn nụ
Em vẫn còn quyến rũ
Giữa cõi đời mênh mông

Từ đêm ấy nguyệt rằm
Em chợt hóa nghìn thu
Về theo giữa sương mù
Với tay núi - biệt tăm

Em là Ẩn Lan Sương
Giữa dòng đời xa lạ
Ta bỗng dưng Vô ngã
Ngộ ra chữ Vô thường

An Nhiên

Em trong phút thiền ngồi
Nghe kể chuyện đời xưa
Cọng cỏ từ nắng mưa
Thoát thai thành ngọn đồi

Có đồi cỏ an nhiên
Uống giọt sương trong lành
Cỏ đợi nắng long lanh
Thành biếng biếc dịu hiền

Có dòng suối bình yên
Băng qua đồi qua núi
Qua rừng cây có tuổi
Róc rách lời vô biên

Có sắc vàng hoa dại
Màu rực rỡ bên đồi
Chiều nghiêng con nắng vội
Ru ngủ vạt rừng mai

Có mây trắng trời cao
Lững lơ màu xanh ngọc
Gió bay theo dòng tóc
Đời hạnh phúc ngọt ngào

Giữa đồi núi chập chùng
Dòng suối thành hồ sen
Bên chút nắng rất quen
Sen nở đoá vô cùng

Ân Sủng

Để em ôm chặt tim mình
Ru con tim ngủ, ru tình đa đoan
Ru người, ân sủng vua ban
Quân vương đoái tưởng cung vàng nở hoa
Lầu son nét ngọc nhạt nhoà
Trách sao tuế nguyệt đêm qua vô tình
Phai nhanh như thể duyên mình
Như trăng ngoảnh mặt, như nghìn sao rơi
Lần theo bóng nguyệt chơi vơi
Cúi hôn chân bước như lời sắt son
Long bào đã mất hay còn
Mùi hương trinh nữ vẹn tròn ái ân
Hay lòng bỗng chợt phân vân
Lỡ say chén rượu, lỡ gần mỹ nhân
Lỡ xưa đoạ xuống cõi trần
Làm người dương thế nợ nần tình duyên
Thôi em xoá hết lời nguyền
Để anh hết nhớ. Để quên mặn nồng
Để mai Thiên tử thân rồng
Ngôi cao chín bệ trong lòng chẳng phai

Ẩn Thân

Lên rừng hứng giọt sương rơi
Dường như hoa cỏ một đời ẩn thân
Ngõ về thấy bóng phù vân
Nương theo cánh mỏng hoá thân mây hồng
Qua sông ngóng đợi chiều không
Cuối thu còn đấy, xuôi giòng nơi đâu
Bên đường trũ nhánh sầu đâu
Còn cành hoa tím nhạt màu trần ai
Ngõ xưa cỏ úa đã phai
Lối mòn xuân sắc gót hài đi qua
Vô tình thấy sợi tóc mai
Hoá màu bạc trắng nhớ ai, hoang đường
Ngộ ra hai chữ vô thường
Ẩn thân ngàn dặm bụi đường lao xao
Quên đi mộng cũ chiêm bao
Tỉnh mê, mê tỉnh giấc nào - phân vân
Bước chân xuống núi tần ngần
Một dòng nước biếc trong ngần suối thơm

Áo Bay

Áo bay còn lại bài thơ
Thoát thai từ thuở trăng mơ dượm tình
Từ tiền thân kiếp lục bình
Trôi theo sóng nước một mình bơ vơ
Từ tâm gieo hạt sương mơ
Rừng cây xanh biếc một bờ thiên thu
Từ trời mây trắng phiêu du
Xưa theo đỉnh núi ngàn thu tu thiền
Từ em hồn mực bút nghiên
Hai tay chạm ngõ vô biên cội nguồn
Từ trầm hương quế đỉnh chuông
Dẫn em một sớm qua truông bụi trần
Từ đêm hoa nở vô ngần
Vuông tròn ngày tháng ân cần yêu thương
Từ ngày bóng đổ tà dương
Xa nhau ngàn dặm vô thường người ơi
Thôi như chiếc lá vàng rơi
Áo bay theo gió hát lời bình yên

Áo Lụa Tháng 3

Khép tà áo lụa tháng ba
Bàn tay anh ấm giờ xa muôn trùng
Lưng thon, tóc mượt ngại ngùng
Xoay vầng nhật nguyệt tương phùng gặp nhau
Nhỡ mai nhan sắc phai màu
Vẫn là em đấy giọt sầu phân ly
Thôi anh dừng lại mà chi
Quên năm tháng cũ, quên đi môi tình
Thoảng xưa một phút cung đình
Quân Vương Thần Thiếp... Vô tình yêu em
Vòng eo còn dấu tay mềm
Giữa khuya áo lụa chợt thèm gối chăn
Đêm nay đâu mất bóng trăng
Để mưa nặng hạt, giọt lăn xuống đời

Áo Quỳ Vàng

Dường như em áo quỳ vàng
Kiêu sa, góc phố rộn ràng theo em
Ướp sương mùa hạ bên thềm
Chút duyên e ấp, nụ mềm nở hoa
Em, hồn cánh mỏng. Lòng ta
Men theo lối cỏ một tà áo vương
Ta dừng chân lại bên đường
Ngắm em vàng cả mười phương vô thường
Vô tình quên chữ yêu thương
Đoá hoa ngắt vội - còn sương, trao tình
Em cười như thoáng thuỷ tinh
Tiếng trong, chợt vỡ lặng thinh bốn bề
Cho anh theo ngõ em về
Bước em guốc nhẹ, đam mê thuở nào
Bụi đường hôm ấy lao xao
Có đôi chân nhỏ - tình sao là tình

Áo Trắng Ơi

Còn lại sợi tóc rụng
Trên chiếc ghế em ngồi
Ta bỗng dưng bối rối
Đi tìm em. Về chung

Cuống quít khắp sân trường
Chỉ thấy màu phượng đỏ
Quanh lối đi. Sân cỏ
Đâu áo trắng ... người thương

Ta giữ sợi tóc rơi
Giữa hồn thơm sách vở
Đêm về dường như nhớ
Lạ quá... áo trắng ơi !

Sương còn đọng hạt rơi
Trên hoa vàng vừa chớm
Nơi cổng trường sáng sớm
Chút - ta gặp em rồi

Rồi ta chợt vẽ vời
Môi em nụ cười mỉm
Để hồn ta hoa tím
Hoa vàng nở ... Tình ơi

Em đứng giữa chốn này
Có ai nhặt phượng đỏ
Tặng em ngày hôm đó
Ta về. Tim lắt lay

Thôi đành ... sợi tóc bay
Trên tay ta hoa vàng
Một phút thôi lỡ làng
Em về lại trời mây

Ao Ước

Ta thấy em dáng hiền
Ngồi yên bên dòng nước
Xưa tóc em tha thướt
Nay tĩnh lặng tâm nguyền

Dẫu dòng đời xuôi ngược
Em toạ thiền sớm mai
Bên phiến đá nhẫn mài
Nhìn luân hồi kiếp trước

Ta nâng lòng cùng em
Bên hồ sen ngào ngạt
Trái tim em thanh thoát
Hương từ bi êm đềm

Ta nghiêng lòng sân si
Thả trôi theo dòng nước
Để tâm như cỏ mượt
Sống hồn nhiên như mì

Bài Thơ Di Chúc

Một mình sợ bóng trăng tan
Sợ nghiêng vầng nguyệt, sợ đàn lạc cung
Sợ tìm lỗi phím tơ chùng
Dừng tay nét bút ngại ngùng lời yêu
Sợ đêm khuya bóng buồn thiu
Ngồi nhìn dòng tóc đã nhiều phôi phai
Sợ vần thơ sẽ một mai
Để tình lưu lạc gót hài chìm sâu
Sợ lời di chúc ngàn sau
Quên chưa viết hết dãi dầu nắng mưa
Sợ thương nhớ của ngày xưa
Mềm chân bước nhỏ sáng trưa đi về
Sợ tay người rủ đam mê
Gom màu lá rụng bốn bề hoan ca
Sợ duyên tình cũ mượt mà
Một mai tan biến ngọc ngà tìm đâu
Sợ mai nậm rượu lưng bầu
Ta đôi mắt ướt tiễn nhau muộn màng

Bài Thơ Gió Bay

Gởi anh sợi tóc gió bay
Gởi thương gởi nhớ cho ngày qua mau
Gởi môi đỏ thắm. Tim nhau
Gởi thêm áo lụa nghìn sau nhớ hoài
Gởi sương gởi nắng sớm mai
Gởi mưa từng giọt ngắn dài bên song
Để mưa đừng ướt môi hồng
Nhỡ màu son nhạt... đành lòng chiêm bao
Để xưa - lụa vẫn nguyên màu
Để duyên sẽ đợi qua cầu gió bay (*)
Để chiều ngơ ngẩn trời mây
Thả theo dòng tóc .... chợt đầy hoàng hôn

** Ca dao*

Bất Chợt Nhớ Nhau

Lâu rồi... bất chợt nhớ nhau
Như mưa nhớ nắng. Nắng màu có phai
Nhớ đường ngôi tóc chẻ hai
Em nghiêng nghiêng dáng nắng mai dịu dàng
Nhớ thêm áo lụa tơ vàng
Về ngang con dốc, rộn ràng tim anh
Nhớ em môi thoáng mong manh
Đường tình anh lạc vòng quanh. Mềm lòng
Nhớ tay em - chiếc nhẫn hồng
Của đêm hạnh phúc mặn nồng trăm năm
Đêm nay có chiếc gối nằm
Sẽ mơ chuyện cũ đôi chằm trầu cau
Như là bất chợt nhớ nhau
Chút thương chút đợi.... có nhau thật gần

Bầu Nguyệt

Bầu nguyệt căng dòng sữa
Nên biển dậy sóng tình
Ta ngồi lặng một mình
Chợt nhớ ngực trầm xưa

Biển vỗ bờ trăng lặn
Ta ngỡ ngàng nâng niu
Em hoá thân biển triều
Ru hồn ta trống vắng

Em - Hoàng Hậu của Ta
Ta - Quân Vương Vạn Tuế
Em, mỹ nhân tuyệt thế
Dâng chén rượu tay ngà

Em chuốc ta rượu say
Rồi cười như trăng vỡ
Áo lụa Em, ta nhớ
Thoáng mềm như vòng tay

Em và Trăng vô ngã
Chỉ có Ta vô cùng
Để yêu vòng nguyệt cung
Trên ngực Em - rất lạ

Bên Thềm Trăng Bay

Chợt thèm. Chợt nhớ môi em
Như chiều hôm ấy, như đêm hôm nào
Dường như bóng nắng lao xao
Dường như đêm cũng ngọt ngào như em
Để môi tìm thoáng môi mềm
Tìm hương mật ngọt. Bên thềm trăng bay
Đêm nồng giữ lại vòng tay
Chữ ân. Chữ ái. Chữ say. Chữ tình
Quên trời. Quên đất. Quên mình
Ôm ngang vòng nguyệt. Chúng mình yêu nhau
Mai kia trăng có bạc đầu
Em theo giải lụa bắc cầu tìm anh

Bèo Bọt

Thôi thì bèo bọt nổi trôi
Theo chân tình lụy xuống đồi trần ai
Tóc mềm che dấu bờ vai
Dấu nghìn giọt lệ, lỡ mai tràn đầy
Dấu trong tim nhỏ dáng gầy
Dấu đời trăm nỗi tháng ngày lao đao
Dấu người, dấu cả trăng sao
Giọt tình rơi xuống tan vào thiên thu

Biển Mặn

Dường như là biển mặn thêm
Từ dòng nước mắt của đêm trăng tròn
Dường như em cũng vẫn còn
Yêu anh nhiều lắm, mắt mòn mỏi trông
Dường như dấu gót chân hồng
Của em ... chợt đã hư không mất rồi
Anh ơi, sóng vỗ cuốn trôi
Trôi em. Trôi quá khứ ... hồi xa xăm
Chim trời thôi cũng biệt tăm
Mai sau vỗ cánh về thăm biển tình
Rong rêu trôi giạt một mình
Về theo biển mặn trăm nghìn nhớ thương

Biển Thiền

Ta theo em - biển thiền
Đất trời ru sóng vỗ
Hạnh phúc, câu hạnh ngộ
Chợt thấy đoá tâm hiền

Em ngồi yên, em nhé
Bên ta và sóng biển
Thiên đàng chợt vô biên
Vòng tay tình nhỏ bé

Ta núi đời - gần nhau
Dẫu xa xôi nghìn dặm
Dẫu em phai môi thắm
Dẫu tim vạn niềm đau

Ta và Em - rất lạ
Đến với nhau thật gần
Bỗng nổi trôi ... lận đận
Rồi một sớm chia xa

Dẫu có xa, có gần
Vẫn một đời lặn lội
Mai quên đi - tiếc nuối
Năm tháng sẽ phù vân

Sẽ mặn mà như biển
Để dịu hiền - tóc em
Chảy hoài một dòng êm
Trong tim ta xao xuyến

Biết Nay....

Biết nay phượng thắm có còn
Rụng sân trường cũ, chân mòn guốc em
Biết nay cửa lớp thân quen
Có ai khép lại – nhớ quên tình cờ
Biết nay lối cỏ ngẩn ngơ
Vẫn còn khép nép như tờ thư xanh
Biết nay tà áo thiên thanh
Thuở xưa yểu điệu vòng quanh cổng trường
Biết nay thầy bạn thân thương
Ai còn, ai mất - nẻo đường lắt lay
Biết trống trường có quắt quay
Rộn ràng nỗi nhớ chiều nay tan trường
Biết bàn ghế của từ chương
Ngóng qua cửa sổ bên đường rong chơi
Biết nay vở trắng - Tinh hời
Xé trang nắn nót, trao lời Phượng Yêu
Bảng đen phấn trắng chắt chiu
Biết đâu đã xoá ít nhiều - Phôi pha
Biết đâu em dáng lượt là
Tháng năm, thôi đã nhạt nhoà phấn son

Bỏ Tình

Một hôm sóng biển bỏ tình
Theo chân cát trắng. Một mình buồn thiu
Dường như có giọt nắng chiều
Còn vương đâu đó ít nhiều hôm qua
Sóng ơi dừng lại đường xa
Nhỡ mai lạc mất, mặn mà tìm đâu
Trùng khơi sóng vỗ bạc đầu
Ôm lòng son sắc giữ màu thuỷ chung
Dẫu mai còn giọt cạn cùng
Vẫn là con sóng làm chùng lòng em
Cát ơi ôm lấy gót mềm
Dìu nhau đôi bước nửa đêm trăng về
Hồn người một nụ đam mê
Để mai giữ lại lời thề bên nhau

Bỏ Giọt Tình Quên

Có giọt nước mắt quen
Của những ngày lặng lẽ
Ngày trôi đi thật nhẹ
Trong cửa đóng cài then

Có giọt mặn rất gần
Trong gối mềm ấm êm
Vầng trăng soi nửa đêm
Thấu nỗi lòng vương vấn

Có giọt lệ rơi xuống
Trái tim người cô đơn
Buốt. Đau. Chợt dỗi hờn
Sao cuộc tình đến muộn

Có giọt buồn vỡ ra
Trong hồn mình hiu quạnh
Đời khúc sông mấy nhánh?
Phiêu du bước đường xa

Có giọt sầu đầy vơi
Đi tìm người tình. Nhớ
Một ngày ... con tim vỡ
Anh đâu hỡi, tình hời ?

Thôi bỏ giọt tình. Quên
Như bỏ sông bỏ biển
Thôi quên lời đưa tiễn
Nằm giữa đoá môi hiền

Bông Hồng Cài Áo

Bé thơ - thuở mẹ ẵm bồng
Em nào có biết tấm lòng từ thân
Để mai vạn dặm xa gần
Mẹ còn đâu nữa, một lần thương yêu
Để nghe trong giọt nắng chiều
Lời ca nhớ mẹ sao nhiều nhớ thương
Nụ hồng cài áo vô thường
Mẹ còn hay mất - cuối đường một mai
Mẹ xưa tóc rẽ ngôi hai
Nửa con yêu dấu - tay chai gánh gồng
Nửa đời má phấn môi hồng
Yêu người lính trận, đợi chồng đoàn viên
Mặt trời toả nụ cười hiền
Bóng trăng như mẹ soi hiên sân nhà
Tóc xưa rụng xuống nhạt nhoà
Mắt xưa bỗng lạ. Đi xa cuối đời
Một ngày chợt thấy... Mẹ ơi
Đoá hoa hồng trắng, ru hời hắt hiu

Bước Dặm Trường

Quê mình núm ruột nhớ thương
Một lần ngoảnh lại . Dặm trường ra đi
Con nghe sông núi nhu mì
Tiễn con một bước thiên di đoạn trường
Rưng rưng nước mắt nửa đường
Mai này về lại mảnh vườn trầu cau ?
Thôi đành gửi lại cuống nhau
Nơi lòng đất mẹ . Nắt nhầu - Đìu hiu
Dòng sông lặng lẽ chiều chiều
Nhớ con gội tóc dáng yêu mượt mà
Ủ trong mây tóc thướt tha
Hương quê bồ kết ơi à cho con
Con đi để lại chân son
Ngày xưa chập chững thuở còn bé thơ

Bỗng Nhiên ...

Bỗng nhiên thèm phút đam mê
Theo chân cánh bướm ngõ về thiên thai
Thèm hương áo lụa sớm mai
Thèm nhìn dòng tóc chiều phai ngập ngừng
Thèm tay ấm của người dưng
Mai kia đeo nhẫn để đừng quên nhau
Thèm đôi mắt chợt nhìn sâu
Lỡ mai... mai lỡ xa nhau nghìn trùng
Thèm môi hôn hết thẹn thùng
Thiên đàng, địa ngục sẽ cùng chia hai
Thèm tay khoác một bờ vai
Đứng gần như thể có hoài bên nhau

Thèm ghen tuông để mai sau
Có thương, có nhớ, có nhau êm đềm
Như chăn, như gối nửa đêm
Vùi trong hạnh phúc môi em ngọt ngào
Bỗng nhiên huyền thoại chiêm bao
Tưởng như rất thật như sao trên trời
Em ơi, cổ tích xa vời
Anh ơi, còn lại mảnh đời riêng em

Tháng 11/07

Cafe Khuya

Bên đời từng giọt cafe
Theo em khuya sớm đam mê nồng nàn
Bỗng dưng lòng chợt ngỡ ngàng
Dường như môi mắt võ vàng đêm thâu
Tháng năm gần gũi có nhau
Vẫn màu son sắc, vẫn màu thuỷ chung
Giọt nồng, giọt đắng khôn cùng
Hoá thành mật ngọt - lòng chùng vấn vương
Đêm thơm từng giọt đoạn trường
Giữ trong tim nhỏ dặm đường trần gian
Ngăn tim huyền thoại vỡ tan
Sầm Thương cách biệt đôi đàng. Xa xăm
Chi riêng một mảnh trăng rằm
Về theo đáy cốc ngàn năm chung tình
Em về uống cạn một mình
Trăng và giọt đắng ân tình năm xưa

Chạm Ngõ Tình Ơi

Em trần thế làm người
Tìm hạnh phúc. Lắt lay
Nghe tình như thoáng mây
Nghe tình như ngóng đợi

Mơ cuộc tình cuối đời
Tay em níu đam mê
Theo anh chốn đi về
Chợt chạm ngõ - tình ơi

Một năm. Rồi vấn vương
Làm sao gặp lần nữa
Nhìn bóng trăng phân nửa
Vơi đầy nỗi nhớ thương

Anh yêu em vô ngã
Giữa cuộc đời vô thường
Bao dung em. Rất lạ
Anh - tay rộng vòng thương

Sẽ cho em hạnh phúc
Không hạnh phúc đời thường
Không nước mắt nhớ thương
Không thảm sầu địa ngục

Anh cho em bình an
Trong vô thường vô ngã
Giữa đường đời xa lạ
Em thôi hết ngỡ ngàng

Chẳng Ngờ Yêu Nhau

Nghe như sợi tóc dưới mưa
Ướt dầm nỗi nhớ ngày xưa chợt về
Mắt môi theo giọt mưa thề
Yêu người hết kiếp, bốn bề thiên thu
Trái tim hoan hỉ tình mù
Mở lòng dâng hết ngàn thu đa tình
Ta xưa thôi hết một mình
Có yêu, có đợi chúng mình sánh duyên
Trầu xanh, xanh mướt lời nguyền
Mai kia vôi thắm ẩn duyên má đào
Ngoài trời mưa giọt lao xao
Dường như đã tạnh - ngọt ngào cơn mơ
Tơ lòng vẫn chỉ là tơ
Trái tim vương vấn chẳng ngờ ... Yêu nhau

Chập Chững

Bước chập chững của con
Mẹ rưng rưng nước mắt
Nhìn tay con níu chặt
Tay mẹ. Mím môi con

Con bước đi một bước
Lòng mẹ nở sen hồng
Thầm vái Trời ước mong
Đời con không xuôi ngược

Rồi con vững bước chân
Mẹ cười đuôi mắt lạ
Theo chân ngọc chân ngà
Nắng reo múa ngoài sân

Mai kia đời vấp ngã
Nhớ đứng dậy nghe con
Bởi con sẽ không còn
Tay mẹ ...dắt đường xa

Chênh Vênh Sầu

Ôm em một phút trần gian
Mấy mươi năm chợt ngỡ ngàng hư không
Năm cùng tháng tận mùa đông
Ngỡ đâu em đã giữa dòng lênh đênh
Thôi em đừng nhớ đừng quên
Đưa tay Anh nắm qua chênh vênh sầu
Để mai mưa nắng dãi dầu
Chỉ như là bóng qua cầu nước trôi
Nhớ em, một thoáng mắt môi
Ôm em hôn nụ tuyệt vời cuối năm
Thẹn thùng dấu dưới gối nằm
Nụ hôn mật ngọt còn nằm trên môi
Đêm nay Hoàng Hậu lên ngôi
Quân Vương chợt lạc giữa đồi mê cung
Em nghiêng dáng cổ nghìn trùng
Toả ra hạnh phúc chân dung đoá tình
Yêu em cánh mỏng tưởng quỳnh
Một mình nở giữa lặng thinh đất trời

Chiều Thơm

Trao em một đoá hôn mềm
Chiều thơm như dáng cổ em dịu dàng
Theo đời, theo giọt nắng vàng
Theo tà áo mỏng, theo nàng lụa thơ
Có con bướm nhỏ tình cờ
Mộng mơ đôi lứa nên vờ bay sang
Vườn hồng thoang thoảng hương lan
Bướm hoa cũng chợt rộn ràng yêu nhau
Ta - Em nghiêng tựa mái đầu
Mím môi mật ngọt. Cau trầu mai sau
Trầu ơi, xanh lá cho mau
Cho duyên con gái thắm màu vôi yêu

Chốn trọ

Căn phòng thơ và nhạc
Xưa rất đỗi êm đềm
Tràn hạnh phúc nửa đêm
Trong niềm vui thơm ngát

Anh - tình yêu năm tháng
Nâng niu em môi mềm
Đoá hương quỳnh bên thềm
Nở dịu dàng. Trăng sáng

Đời bỗng dưng nghiệt ngã
Căn phòng thành chốn trọ
Ấm êm giờ bỏ ngỏ
Em thành người lạ xa

Khuya em về chốn trọ
Đường vắng không trăng sao
Dáng em gầy hư hao
Bóng âm thầm qua ngõ

Trái tim nỡ lòng nào
Lại rưng rưng nước mắt
Để lòng em se thắt
Trái tim.... mềm làm sao

Song cửa ơi ... dại khờ
Bên chăn gối Mưa ngâu
Sao thức trắng canh thâu
Qua đêm ...giấc ngủ nhờ

Có lẽ rồi một mai
Trong sương lạnh hững hờ
Trong tận cùng tan vỡ
Em xa đường trần ai

Chút Hương

Để trong chăn gối ít nhiều
Đơm hoa kết nhụy thương yêu ngọt ngào
Để em ngơ ngẩn trăng sao
Hỏi nghìn câu hỏi xôn xao dặm trường
Để theo mưa tận cuối đường
Hỏi con nắng nhạt vấn vương là gì
Để bên trang sách cổ thi
Đêm xưa bạch lạp phai đi dãi dầu
Để như tay ấm nhớ nhau
Đất trời thôi đã quên mau vuông tròn
Để mai, nỗi nhớ vẫn còn
Thèm hương trong tóc, thèm son môi gần

Chuyện Hòn Đá

Khi xưa hòn đá biết đau
Một lần tình phụ, dãi dầu tháng năm
Để em bên cạnh gối nằm
Từng đêm giọt mặn ướt đầm con tim
Con tim thôi đã nổi chìm
Một đời lặn hụp đi tìm tình yêu
Bỗng đời chợt hoá rong rêu
Không yêu người nữa ... tiếng kêu đoạn trường
Bên kia còn lại dặm đường
Trần gian một quãng vô thường vô vi
Một mình một bóng ... em đi
Vẫn là đôi bạn cùng đi chung đường
Thoáng thôi ... rồi hết vấn vương
Chẳng còn lưu luyến yêu thương mặn nồng
Cuộc đời còn chữ hư không
Bên kia sông vắng phiêu bồng trời mây

Cô Bé

Xưa cô bé mười lăm
Tuổi tóc bím nơ hồng
Mắt tròn chờ, trông, ngóng
Anh về từ xa xăm

Cây kẹo của tuổi thơ
Cho bé ngoan làm quà
Bé xoè tay - thương quá
Hạnh phúc thật tình cờ

Bé cho anh mút chung
Cây kẹo xinh nho nhỏ
Bé cười như nơ đỏ
Mắt liếng thoắng lạ lùng

Rồi bé lại làm nũng
Bé muốn cầm kẹo thôi
Anh bảo bé hư rồi
Hai đứa mình ăn chung

Môi bé ngọt kẹo không?
Tiếng bé cười khúc khích
Mắt bé màu ngọc bích
Anh chợt ngẩn ngơ lòng

Bé thương, thương anh lắm
Anh thương bé nhiều không?
Mai kia bé lấy chồng
Bé lìa xa tay nắm

Bé chợt thèm những nhõng nhẽo
Thôi bé không lấy chồng
Anh hỏi bé thật không?
Anh sẽ cho thêm kẹo

Bé ừ, xoè tay ra
Bàn tay bé nho nhỏ
Chưa biết điệu - sơn đỏ
Ngón tay ngọc, tay ngà

Thôi nhé, ta đợi em
(Dẫu sẽ là thiên thu)
Trong lòng ta - em ngủ
Môi em thật êm đềm

Có Lẽ ...

Đời thì, có lẽ vậy thôi
Một dấu chấm lửng ... cũng trôi theo dòng
Dòng xuôi, dòng ngược đợi mong
Ngày yêu con nắng, đêm trông trăng tròn
Loạy hoạy chợt thấy ngày son
Nết xuân xanh ấy - chẳng còn xuân xanh
Mai về em hỏi đất lành
Hỏi mây, màu biếc thiên thanh lưng trời
Cuộc đời hai chữ khúc nôi
Chỉ một dấu chấm. Vậy thôi ... kiếp người ?
Anh ơi, lá rụng. Một đời
Gió đưa về cội thành lời thiên thu

Cõi Riêng

Cõi riêng nửa mảnh tuyệt vời
Vầng trăng hư ảo gọi mời đắm say
Gối thơm còn thoáng rượu cay
Còn nghiêng suối tóc vòng tay ân tình
Môi em nhuyễn mộng dáng quỳnh
Hồn anh ngơ ngác giữa thinh không đời
Vai thơm khép kín sao trời
Dường như áo lụa mở lời ái ân
Ngỡ trăng ve vuốt lưng trần
Anh ghen như đã nợ nần trăm năm
Kiếp xưa thôi hết xa xăm
Em trao vóc ngọc tơ tằm yêu anh

Cõi Trần

Đi qua vũng nước cõi trần
Cúi mình vốc cạn một lần đục trong
Để nhìn thấy được giữa dòng
Bóng mình lặn hụp một vòng trần gian
Dường như đời lắm gian nan
Nụ cười. Nước mắt. Hợp tan. Vô thường
Bên kia còn một quãng đường
Nhủ lòng, một chút đoạn trường... Rồi qua

Còn Thấy Nhân Gian

Tình ra còn thấy nhân gian
Cộng trừ năm tháng mênh mang giữa đời
Cộng ngày thương nhớ xa vời
Vào trang cổ tích một thời đã yêu
Trừ đi khoảng cách - bóng chiều
Tóc phai màu nắng ... ít nhiều hoàng hôn
Tình ra xác lại gọi hồn
Về vui trần thế bước dồn vô minh
Tình ra nhìn lại gối tình
Nằm kề bên đó, nhưng hình như xa
Sẽ nâng niu chút mượt mà
Ủ trong hồn gối đêm qua nồng nàn
Dẫu là thoang thoảng dung nhan
Tóc tơ tình cũ mộng vàng lên ngôi
Sao Mai thôi đã lặn rồi
Giang tay mở cửa nhìn đồi sương tan

Dạ Khúc Hồng

Khoan đi đến cuối đường đời
Để em ở lại yêu người trần gian
Trái tim nở đoá dịu dàng
Thoát thai thành mảnh trăng vàng đêm qua
Sao trời rực rỡ hoan ca
Thiên hà trải gấm lượt là mời em
Mời em Dạ Khúc êm đềm
Tay nâng tay ngọc, xin đêm nồng nàn
Dìu em, hư ảo thênh thang
Để em miên viễn ngút ngàn hư không
Tình ơi, quấn quít môi hồng
Đường như thật ấm ... để hong tơ vàng
Tơ vàng viền ánh trăng vàng
Trao duyên tiền kiếp yêu nàng Nguyệt Hương

Dã Quỳ

Hồn em - vàng nụ dã quỳ
Nụ tình thơ, độ xuân thì năm xưa
Sân trường áo trắng sớm trưa
Lối mòn đất đỏ, cho vừa yêu em
Ngoan ngoan cặp sách êm đềm
Trang thơ tình bỗng ...chợt mềm trái tim
Chân ai cuống quít đi tìm
Một thời hoa bướm đã chìm nơi nao
Em xưa giờ có hư hao
Vẫn còn giữ đoá tình trao - Trao tình
Đêm về nắn nót riêng mình
Vần thơ vụng dại trăm nghìn ...nhớ nhau
Lưng đồi nắng ngẩn ngơ sầu
Em xa xăm quá như màu thời gian
Thôi ta như cánh hoa vàng
Đợi em về lại ngắm hoàng hoa xưa

Dặm Trường

Mai này thân gái dặm trường
Ngược xuôi xuôi ngược bụi vương chân hồng
Dường như mây trắng bềnh bồng
Theo em làm bạn nửa vòng trần gian
Dường xa lòng chút ngỡ ngàng
Sợ cơn mưa, nắng ... áo vàng phai đi
Sợ chiều theo dấu xuân thì
Sợ sương mai sớm nhỡ khi ... lạnh lòng
Thôi người - Đừng đợi đừng mong
Em về như thoáng mây hồng trôi nhanh
Trên cao - một khoảng trời xanh
Có em trong ấy gọi anh chốn này

Dáng Cổ Mùa Đông

Em có hứng sương mai
Của đất trời thanh khiết
Nhuộm xanh màu lá biếc
Bên khung cửa tương lai

Em có theo nắng ấm
Về an ủi rừng già
Một mảnh đời xót xa
Qua tháng năm chợt thấm

Em có thăm suối nguồn
Giọt nước mát trời cao
Róc rách lời ngọt ngào
Hạnh phúc một dòng tuôn

Em có hỏi trời mây
Đi mô ... chi biền biệt
Để em cười mắt liếc
Em. Đoá hồng thơ ngây

Em có nhặt lá thu
Về gom lại để dành
Cho mùa đông trở lạnh
Đốt sưởi ấm sương mù

Em có giữ tóc dài
Ấm mùa đông. Dáng cổ
Phủ lưng em. Xuống phố
Thuở ngày xưa trâm cài

Dáng Đổ

Đêm qua trăng tròn quá
Ngủ êm đềm với em
Tưởng như anh ... tìm mềm
Cho em hạnh phúc lạ

Em tìm anh quanh quẩn
Như đêm nồng giấc mơ
Nhưng chỉ thấy tình cờ
Vầng nguyệt buồn - nét ẩn

Buổi sáng ngõ vô thường
Vầng trăng xa xa mất
Còn khung cửa gió bấc
Khép lại - đợi, nhớ, thương

Vẫn như xưa - ôm đàn
Bên bóng trăng cửa sổ
Dáng em gầy - dáng đổ
Tay nắn phím đa đoan

Không có anh bên đời
Vầng trăng khuya vẫn mọc
Vẫn lặn trong phút chốc
Tay chợt núi - Tình hời ...

Dáng Ngồi Dưới Trăng

Buồn vui trong cõi vô thường
Trôi như dòng nước bên đường hôm nao
Để mai lòng tựa chiêm bao
Ngoảnh nhìn chợt đã ... trăng sao lặn rồi
Ngẩn ngơ chân bước xuống đồi
Thấy hồn đất ẩn dáng ngồi dưới trăng
Bên trời còn hạt sương giăng
Từ đêm khuya trước kết bằng nổi trôi
Em dường như hoá đá rồi
Thành mênh mông rộng - núi đồi quanh đây
Mở lòng cùng với trời mây
Với chuông, kinh kệ, chắp tay nguyện cầu
Nghe như trong tiếng nhiệm mầu
Có con suối nhỏ qua cầu bình an

Dấu Ấn

Trên ngực em, dấu ấn - môi của quỷ
Hay của anh, của yêu dấu ngọt ngào
Để bây giờ em giải nghĩa làm sao
Em yêu quỷ hay yêu anh - rất lụy

Rượu của quỷ, không đắng cay anh ạ
Nên mềm môi - mềm cả xác hồn em
Mắt của quỷ, dường như trông rất lạ
Say ân tình - đầy rạo rực nửa đêm

Tóc của quỷ, trắng tinh màu quyến rũ
Nên bóng đêm dan dúi lén hẹn hò
Môi của quỷ, lời tỏ tình mây gió
Sao một đời em vướng vúi ... nghìn thu

Dấu Tình

Tháng năm để lại dấu mây
Theo đường ngôi tóc đổi thay, bạc màu
Ôm vòng lưng để nhớ nhau
Anh về để lại một bầu rượu ngon
Mai đem lên tận đỉnh non
Dãi trời mây .... chén vẫn còn say men
Má hồng chếnh choáng hờn ghen
Đêm xuân ngất ngưỡng chợt nhen nhúm tình
Ngọt ngào hương nhụy môi xinh
Khuya, anh để lại dấu tình - Yêu em
Ngoan ngoan thân lụa êm đềm
Cho anh ôm dáng vai em - thiên đàng
Đất trời bỗng nở hoa vàng
Chồi non mơn mởn Xuân sang. Giao thừa
Một năm, thôi đã xa xưa
Đầu năm, vẫn thế ... như vừa yêu em

Dường Như Ngậm Ngùi

Có còn một ngày vui
Khi tim em đau nhói
Đời vội vàng quá đỗi
Thoáng chốc đã ngậm ngùi

Có còn màu lá cỏ
Đọng giọt sương long lanh
Còn nắng biếc, trời xanh
Dung dăng chiều ráng đỏ

Có còn mây chầm chậm
Giữa trời đất muôn trùng
Còn lối ngõ - đi chung
Bóng dù che - tay ấm

Còn vầng trăng lặng thinh
Ngoài trời đêm lặng lẽ
Còn tóc thơm nhè nhẹ
Bên gối khuya riêng mình

Có còn bàn tay núi
Giữa tuổi đời thanh xuân
Vẫn tràn mơ ước gần
Dẫu dáng gầy vóc liễu

Thôi xa xăm - vòng phố
Thôi quên đi - nắng đổ
Thôi nhớ - ngày tương ngộ
Em trở về hư vô

Duyên Hoa

Vườn nhà khuya nở cành lan
Có vầng trăng ngắm ... lỡ làng duyên hoa
Lan ơi đừng vội nhạt nhoà
Giữ nguyên vóc ngọc thân ngà tiểu thư
Để mai hồn lỡ tương tư
Dáng em cánh mỏng - yêu từ đêm qua
Sương đêm len lén đường xa
Về thăm lan trắng tưởng là nhân duyên
Ngờ đâu chỉ giấc mơ hiền
Đêm trăng còn lại đoá thiên hương tình
Lụa là một nét đoan trình
Bóng trăng nguyệt bạch lung linh giữa trời

Đa Tình Khúc

Đêm qua vướng vúu nàng thơ
Câu thương, câu nhớ, câu chờ đợi ai
Trăng tròn chợt muốn xẻ hai
Gởi người một nửa, dặm dài có nhau
Ước vòng trái đất xoay mau
Cho duyên tương ngộ lần sau... vô tình
Cho khuya nâng đoá tưởng quỳnh
Nửa đêm nở khẽ ... như mình gần nhau
Nhớ xưa rộn rã sắc màu
Anh theo áo lụa thật lâu .... cuối đường
Em ơi áo lụa dễ thương
Nhuộm vàng con phố vô thường chiều nay
Dường như bóng nắng nửa ngày
Ửng hồng đôi má. Anh say men tình?
Không... không ... anh chẳng đa tình
Chỉ yêu áo lụa khi nhìn trời mây
Tình cờ tay chạm bàn tay
Với đời núi lấy lộc may xuân hồng
Bỗng dưng anh ước trong lòng
Sẽ mười hai tháng mặn nồng bên em

Để Dành Giọt Mưa

Dang tay hứng lấy giọt mưa
Để dành mai mốt ... tình xưa ngọt ngào
Để khuya nghe tiếng mưa rào
Về ru giấc ngủ trăng sao thiên đường
Để em một đoá hải đường
Nghiêng đời trao mộng vô thường trăm năm
Để bên gối nguyệt em nằm
Nhớ anh ... có lẽ ngàn năm vẫn còn
Để môi đừng nhạt màu son
Đừng theo năm tháng hao mòn thuỷ chung
Để mưa như giọt vô cùng
Giữ cho tim đỡ lạnh lùng cô đơn

Đóa Cúc Vàng

Chân khập khiễng trên đường mòn sỏi đá
Nhưng lòng ta thật thanh thản nhẹ nhàng
Chợt thấy đời hạnh phúc quá mênh mang
Điều huyền diệu, dẫu chốn này xa lạ

Viên sỏi vui rộn ràng như chân sáo
Nụ em cười, môi nở đoá sen thơm
Ta cũng vui, một niềm vui vừa chớm
Nắng trên đồi hiền dịu giữa trời cao

Ta nhớ em, dáng tĩnh lặng toạ thiền
Thật bình an giữa dòng đời dao động
Màu áo nâu trong chuông chiều vang vọng
Nghe đất trời sống hoà ái ngoài hiên

Một đời em, rực rỡ đoá cúc vàng
Khi khoác áo - ánh hào quang mầu nhiệm
Ta ngưỡng mộ, dáng đứng em miên viễn
Giữa Thiền đường, xa hệ luỵ trần gian

Đóa Giai Nhân

Đêm nghe trăm nỗi đợi chờ
Có nghìn con sóng vỗ bờ tình ơi
Môi em thơm ngát mây trời
Mặn như biển mặn ngậm lời trăm năm
Ngực em - một miếng trăng rằm
Như trang cổ tích thì thầm bên ta
Môi em ướp mật hương hoa
Ta như cuồng quít, như là khát khao
Ngực em - vũ trụ ngọt ngào
Dường như ta lạc lối vào thiên thai
Nốt son hò hẹn đêm dài
Tim ta thức giấc vỗ hoài hương yêu
Lưng em giải lụa diễm kiều
Em ơi, ta muốn chắt chiu để dành
Ôm em ... vóc ngọc riêng anh
Sao lòng ta rối, quẩn quanh chữ tình
Vòng eo thôi đã vô hình
Quyện Em-Ta giữa lặng thinh trong ngần
Ta dìu em đoá giai nhân
Lên đồi tuyệt đỉnh hỡi thân ngọc ngà

Đoản Khúc Dòng Chảy

Em theo dòng ... dòng chảy
Dường như đời quanh co
Dẫu chỉ là dòng nhỏ
Vẫn lặn hụp tháng ngày

Em lặn hụp giữa dòng
Chợt biết được cạn sâu
Của năm tháng dãi dầu
Của niềm tin hy vọng

Em ngồi nhìn biển cả
Chợt hiểu điều vô cùng
Tận sâu thẳm nghìn trùng
Lời đại dương vô ngã

Điều lắng đọng ngàn năm
Sẽ ẩn sâu trong cát
Cho mềm chân. Em hát
Em yêu - dấu chân nằm

Theo dòng, sông ra biển
Đoản khúc tình yêu thương
Ôi dòng chảy vô thường
Trọn một đời dâng hiến

Đoạn Tình

Em cắn răng đoạn tình
Nhưng dường như triệu năm
Trong tiếng lòng sâu thẳm
Vẫn tiếng vọng riêng mình...

Đồi Hoàng Hôn

Em xưa một thoáng lưng mềm
Trôi theo dòng tóc êm đềm trần gian
Hôn lưng, hôn tóc ... ngỡ ngàng
Cỏ thơm trải gấm chân nàng còn vương
Thật gần với một chữ thương
Chữ yêu, chữ nhớ, chữ vương. Đa tình
Thật xa như sóng vô tình
Triều dâng sớm tối lặng thinh đợi người
Trách ai đã quá nửa đời
Vẫn còn bi lụy mộng tình thuyền quyên
Nét môi thoáng nhẹ đường viền
Vẫn như con lốc chao nghiêng cuộc đời
Chiều vàng con nắng thật rồi
Đôi ta ngất lịm bên đồi ... hoàng hôn

Đời Ta, Có Em

Đời ta rồi sẽ có Em
Để yêu, để gối tay mềm giữa khuya
Để rồi mưa nắng xẻ chia
Mỗi người một nửa chẳng lìa xa nhau
Để qua chung một nhịp cầu
Đường đời xuôi ngược dãi dầu trần ai
Để ôm - dẫu một bờ vai
Gầy theo năm tháng. Dẫu phai tóc thề
Để dường như vẫn đam mê
Dáng em thuở ấy đường về xa xa
Để mai vạn dặm quê nhà
Có người trông ngóng gọi là ... nhớ nhau
Để nồng như thể buồng cau
Trầu têm xưa đã thật lâu ... xuân thì
Có Em để ... chẳng làm gì
Để đêm gối chiếc ... nhỡ khi một mình
Để như Hoàng Thượng lai kinh
Gọi tên Hoàng Hậu cung đình ... Hậu ơi ...

Đồi Thơm

Nàng môi quyến rũ ngọt ngào
Hôn em - bất chợt lạc vào Thiên thai
Hôn đồi không chỉ nụ mai
Hôn con bướm trắng thoát hài sang chơi
Em ngồi gọi khẽ: Tình ơi
Tóc em năm tháng nửa đời sẽ phai
Vườn xanh lặng lẽ nhớ ai
Bên kia cửa sổ thay hoài lá non
Dẫu năm, dẫu tháng vẫn còn
Còn thương, còn nhớ, vẫn còn yêu nhau
Anh ơi em đợi kiếp sau
Kiếp sau sau nữa. Có nhau. Vợ chồng
Hai người chẳng buộc tơ hồng
Nhưng năm xưa đã mặn nồng bên nhau

Đồi Trăng

Trăng từ thuở phôi thai
Theo huyền thoại dặm dài
Rất hiền như chú Cuội
Giữa bụi hồng trần ai

Đến khi trăng gặp đồi
Chút nắng vàng bối rối
Chút lá xanh ngọt ngào
Điểm trang má hồng thôi

Trăng chợt soi bóng mình
Giữa hồ sen lung linh
Dường như mình lạ quá
Mơ giấc mơ - nụ tình

Mảnh ngọc trời tình tang
Dáng nghìn thu dịu dàng
Bên ngàn sao lấp lánh
Đồi Trăng ngập ánh vàng

Đường Quê Bụi Trần

Ừ thì em đã tìm anh
Dường như kiếp trước lạc anh bất ngờ
Kiếp này gặp lại tình cờ
Làm sao tay nắm ơ hờ tình ơi
Loay hoay qua hết nửa đời
Anh ơi, em gặp lại người kiếp xưa
Dường như con nắng, giọt mưa
Tưới mềm hạt đất để đưa anh về
Anh về chân có mỏi mê
Vô thường biết mấy - đường quê bụi trần
Nhìn nhau có lẽ tần ngần
Gối chăn bất chợt lại gần với nhau

Em Hóa Thiên Thanh

Em xưa giờ nét dịu dàng
Vẫn chiếc răng khểnh ngỡ ngàng lòng anh
Nở hồng em hoá thiên thanh
Hoá vàng hoá đỏ trong anh đa tình
Mắt em cười nụ bình minh
Như con bướm nhỏ lung linh nắng hè
Bướm bay về lại vườn nghe
Đừng quên lối cũ nón che tóc thề
Sau vườn hoa trắng cafe
Tháng ba nở đoá đam mê tình hồng
Để môi giọt ấm cuối đông
Giọt thơm từ đất, giọt nồng phố xưa
Để nghe cổ tích nắng mưa
Suối nguồn róc rách thuở xưa ... đá mòn
Nghe lời huyền thoại núi non
Bên dòng thác đổ sắt son giữa rừng

Em Hóa Trăng Rằm

Em về tóc xoã ngang trời
Để thương để nhớ... một đời riêng anh
Dường như giữa khoảng trời xanh
Em theo cơn gió... anh đành tương tư
Trái tim anh chợt hiền từ
Yêu em chẳng đặng thôi chừ nhớ em
Nhớ em trong mộng anh thèm
Được hôn mái tóc của em. Dịu dàng
Bên kia song cửa trăng vàng
Có cầu Ô Thước vắt ngang lụa tình
Để anh ước một lời xin
Buộc tơ tóc ấy ... chuyện mình trăm năm
Để mai em hoá trăng rằm
Duyên như con gái đeo chằm ngày xưa

Em & Biển

Đêm mơ Em và Biển
Về tóc xoã hồn nhiên
Giữa nghìn trùng sóng vỗ
Ta - trôi hết muộn phiền

Ta, ngôn từ trần gian
Em, như một cung đàn
Hát lời như biển hát
Chợt xôn xao cát vàng

Em, thăng hoa thuở ấy
Ta, mềm lòng như mây
Em, mắt môi huyền thoại
Theo chim biển gọi bầy

Thế rồi em xa tôi
Xa bờ đá xưa ngồi
Xa trùng dương biền biệt
Chỉ còn lại ta thôi

Ta nhớ em vô cùng
Ngồi vẽ lại chân dung
Rồi ngắm em... thương nhớ
Vạt mây tóc ngại ngùng

Em & Giọt Mưa

Giọt mưa phủ xuống mặt người
Trôi đi ... trôi hết nửa đời quạnh hiu
Con chim sáo nhỏ chiều chiều
Bên sông đứng ngóng lòng hiu hiu buồn
Giữa dòng có chiếc lá buông
Cô đơn rơi xuống theo nguồn về xuôi
Giọt mưa chợt hỏi ngậm ngùi
Em tìm nơi đấy niềm vui hay buồn
Cuộc đời bao mảnh tròn vuông
Ru chi điệu nhớ nỗi cuồng si tâm
Trái tim lặng lẽ tháng năm
Quay đi dấu hết xa xăm thuở nào

Em & Viên Cuội

Em vừa nhu nhú dậy thì
Môi thơm dịu ngọt nhu mì khuôn trăng
Để ta - Viên Cuội tròn lăn
Nằm yên cuối ngõ nhọc nhằn yêu em
Em cười, hạnh phúc tim mềm
Chân qua lối sỏi êm êm - Cuội tình
Tình cờ em cúi xuống nhìn
Nhặt viên Cuội bỏ túi mình chẳng hay
Dường như hôm ấy mây bay
Em và Ta được trọn ngày dung dăng
Lạy Trời em sẽ biết rằng
Có Viên Cuội nhỏ mơ thăng hoa tình
Túi em một cõi an bình
Ta nghe như thể trăm nghìn dấu yêu
Kiếp xưa ta đã chắt chiu
Gần em -ân sủng- ít nhiều bên nhau
Trời sinh em nụ hoa cau
Dấu trong áo mỏng một màu trinh nguyên
Ta - Viên Cuội nhỏ ngả nghiêng
Trầm luân trong túi áo viền nét hoa
Bên đời một sợi tóc xa
Quấn hồn Ta lại em à ... em ơi ...

Giai Điệu Em

Xưa trong trời đất nồng nàn
Em buông dòng tóc dịu dàng ngủ say
Ngang qua chợt thấy áo bay
Em nằm nghiêng tựa dáng mây nhu mì
Mềm như tà áo ou quy
Hồng phơn phớt nụ xuân thì riêng em
Dường như một thoáng ta thèm
Hôn em . Trao hết cho đêm ân tình
Thôi ta, khép cửa đứng nhìn
Để em huyền thoại như nghìn năm xưa
Để em như thể giọt mưa
Trong veo tinh khiết như chưa bụi trần
Mai em nhan sắc phù vân
Nhẫn tình còn lại trắng ngần em ơi
Em xưa giai điệu tuyệt vời
Từ trong kiếp trước suốt đời riêng ta
Ngắm dung nhan thoảng mượt mà
Ngỡ Em-Ta đã đêm qua ...thật gần

Giao Bôi Tửu

Bước chân lạc quán rượu tình
Ly Giao Bôi Tửu . Một mình. Cạn . Say
Hỏi lòng mình. Rượu có cay
Hỏi ly đã cạn, sầu đầy ... vơi chưa
Hỏi men tình ái ngày xưa
Người yêu chuốc rượu....có vừa mềm môi
Hỏi tim mình - phút giao bôi
Kiếp sau sau nữa... có trôi câu thề
Hỏi trầm luân. Cõi đi về
Ngõ tình có phải bến mê lụy sầu
Trái tim lặng lẽ phai màu
Ngồi nghe kể lại cau trầu tích xưa

Giao Thừa, Hôn Em

Yêu em dáng cổ đa tình
Thơm hương nét ngọc, một mình ngang qua
Dường như tơ tóc lượt là
Lên chùa hái lộc mượt mà cầu duyên
Tay em với lấy trinh nguyên
Nữa cành mai thắm nụ tiên xuống trần
Tay anh trao hết tần ngần
Này hoa, này nụ để phần riêng em
Ngõ tình như lụa tơ mềm
Theo em đuôi mắt êm đềm như thơ
Không son phấn, nét tình cờ
Em nhìn cúi xuống một bờ mi ngoan
Ửng hồng má thắm xuân sang
Ngoài sân pháo nở rộn ràng lòng anh
Ước gì pháo ấy duyên lành
Cho em môi đỏ trầu xanh với đời
Uyên ương khúc hát nửa vời
Giao bôi nhấp chén, tình ơi men nồng
Ôm em tròn hết một vòng
Ấm êm dấu tích gót hồng đón đưa
Nữa đêm chờ đón Giao thừa
Cho anh hôn dáng cổ xưa ....rất tình

Giỗ Mẹ

Giỗ mẹ chỉ một nén nhang
Đêm khuya con đợi nhang tàn. Mẹ đâu ?
Mẹ giờ, sinh tử qua cầu
Một vành tang trắng trên đầu trẻ thơ
Mẹ ơi, con vẫn còn ngờ
Rằng mẹ còn đó bến bờ trần gian
Lung linh giọt nến hai hàng
Chữ còn, chữ mất, hợp tan vô thường
Tay người thôi hết vấn vương
Thôi đa mang khúc đoạn trường nắng mưa
Tưởng như sáng sớm chiều trưa
Cổng trường mẹ đợi, đón đưa con về
Mẹ xưa, một gánh chợ quê
Mẹ đi suốt buổi trở về ôm con
Tay người vòng nhẫn héo hon
Chồng đi chinh chiến, mỏi mòn ngóng trông
Cái cò lặn lội bờ sông *
Nước ròng nước lớn long đong một đời
Mênh mông ở giữa đất trời
Một người đã khuất ru hời quạnh hiu

Giọt Mặn

Biển gom giọt mặn cho đời
Hoá mênh mông giữa đất trời bao la
Em gom nước mắt phôi pha
Một lần khóc .... thuở chia xa cuộc tình
Bên đời biển có lặng thinh
Hay là cuồng nộ dặm nghìn đầy vơi
Nếm đi, giọt mặn trùng khơi
Trái tim lặng lẽ ru hời ngàn năm
Hình như sợi tóc xa xăm
Thả trôi theo sóng về thăm bến bờ
Rong rêu trên cát tình cờ
Trói chân em lại ơ hờ nghìn thu
Nghe như bọt sóng phiêu du
Gối đầu em ngủ thiên thu nguyệt rằm

Giọt Nước

Từ thuở là tình nhân
Giọt nước mang huyền thoại
Của suối rừng hoang dại
Yêu thương nhau vô ngần

Đôi khi giọt nước vui
Về nâng niu tóc mượt
Em dịu dàng tha thướt
Quên đi nỗi ngậm ngùi

Có khi giọt nước giận
Nồng tràn cơ thể em
Hoá thân cơn say mèm
Quay cuồng như địa chấn

Rồi giọt nước chợt buồn
Ở bên ngoài khung cửa
Chiều. Lặng lẽ chiều mưa
Em về ... dường như muộn

Và giọt nước giận hờn
Bỏ em đi mất biệt
Em ngu ngơ mắt biếc
Ra hỏi biển nguồn cơn

Biển lắc đầu không nói
Em nghe nước mắt rơi
Dòng mặn hoà biển khơi
Thành sóng vỗ ru đời

Gọi Anh

Khi rừng cây ngã xuống
Từng sớ gỗ phơi trần
Khi em là mộ phần
Đời thôi sẽ nhẹ buông

Chợt ước phút bình an
Khi tim em đau thắt
Thôi đành - em nhắm mắt
Cho cơn đau nhẹ nhàng

Chỉ một phẩt, một giây
Rồi qua đi thôi mà
Bệnh viện sao lạ quá
Dẫu ngàn lần đến đây

Em đợi nghe tiếng anh
Sao tường vôi lạnh ngắt
Người đi qua thoăn thoắt
Không ai là bóng anh

Thôi em gọi anh vậy
Từ trong trái tim đau
Thế nào cũng có nhau
Em - Anh, xưa vẫn vậy

Gọi Tình

Nhớ khi ra biển gọi Anh
Gọi lời sóng vỗ chỗ quanh em ngồi
Gọi yêu, gọi nhớ trên môi
Gọi chân cuống quít, cát trôi vô tình
Gọi chiều giọt nắng lung linh
Gọi mây hồng nhạt đa tình như em
Gọi trăng, trăng đã nửa đêm
Gọi quay quắt nhớ, gọi mềm đời nhau
Gọi rong bọt biển nghìn sâu
Trôi theo dòng mặn nhiệm mầu thời gian
Gọi thanh âm chợt muộn màng
Yêu anh như thể yêu ngàn trùng khơi
Gọi tên anh hỡi anh hời
Ôm anh - em tưởng một đời bên nhau

Gối Nằm Kề Nhau

Đêm xưa môi chuốc tình say
Men ngà chén ngọc ... mới hay yêu người
Em xưa còn lại nét cười
Nết thương, nét nhớ ... một đời riêng anh
Tóc xưa năm tháng để dành
Trao người hết cả xuân xanh đa tình
Vai xưa dáng nhỏ một mình
Tay anh ôm trọn. Chúng mình có nhau
Môi xưa quên thuở tình đau
Anh pha môi ngọt thắm màu ái ân
Vô thường đời sẽ phù vân
Trầm luân gặp lại - một lần trăm năm
Để se duyên nợ - đeo chằm
Một đời quấn quít, gối nằm kề nhau

Gối Tay

Nửa khuya sóng vỗ tình cờ
Nàu con trăng xuống bên bờ ái ân
Bên anh hơi ấm thật gần
Gối tay em ngủ một lần đi anh
Tiếc hoài một thoáng mong manh
Chiêm bao đêm ấy hoá thành nghìn thu
Nên tay anh gối phiêu du
Một lời hẹn đã xa mù mù khơi
Thôi em về nhặt trăng rơi
Che bầu nguyệt lại giữ đời chút duyên
Ru em giấc ngủ trinh nguyên
À ơi - mây tóc thật hiền như em
Trái tim khờ dại chợt mềm
Vai ôm dấu vết êm đềm yêu thương
Từ trong hờ hững mù sương
Đêm nghe tiếng nấc. Trăng vương tơ chùng
Trách môi đêm ấy ngại ngùng
Bỏ quên son đỏ giữa vùng ngát thơm

Hai Ngã

Sao đời sống quá vui
Ngập tiếng cười suốt sáng
Tưởng chừng quên ngày tháng
Quên mắt ướt ngậm ngùi

Sao đời sống quá buồn
Như khúc sông lặng lẽ
Nắng chiều trôi nhè nhẹ
Thèm ... Nhớ ai nụ hôn

Đời sống sao quá bận
Để em lỡ quên anh
Như trời quên màu xanh
Giữa chiều mưa lận đận

Sao đời sống quá lạ
Để hai người xa nhau
Dẫu mơ chuyện trầu cau
Vẫn hai người hai ngã

Hát Vội Vầng Trăng

Nửa đêm hái vội vầng trăng
Dẫu là nửa mảnh khuôn trăng vẫn đầy
Vẫn màu nguyệt bạch ngà say
Vẫn là e ấp ngất ngây hồn người
Vẫn như gom hết đất trời
Khuya về mở hội gọi mời trăng sao
Vẫn theo bóng đổ hư hao
Một mình đường vắng hôm nao em về
Vẫn tròn mộng thuở đam mê
Đêm nghe thao thức, bốn bề hư không
Ánh trăng trang điểm má hồng
Qua khung cửa nhỏ giấc nồng miên man
Tóc ai - ngôi rẽ hai hàng
Rụng sợi thương nhớ .... đêm sang vô tình

Hạt Cỏ Rơi

Cúi mình lượm hạt cỏ rơi
Đem về gieo giữa đất trời ngóng trông
Mai kia bên cạnh dòng sông
Một vùng xanh biếc mênh mông bến bờ
Gió đưa mây trắng lững lờ
Dạt trôi từ thuở nguyên sơ kiếp người
Ta nghe như tiếng gọi mời
Rủ ta về hát ca lời yêu thương
Nhìn nhau trong cõi Vô thường
Dòng sông bỗng hoá mù sương. Ngỡ ngàng
Thôi ta lạc bước thu sang
Cỏ xanh còn lại lá vàng em ơi
Tình như thương nhớ đầy vơi
Xưa em cũng hạt cỏ rơi giữa đời
Ru em câu hát à ơi
Yêu, Không Yêu - chỉ một lời hư không

Hạt Phấn Bay

Tháng năm còn hạt phấn bay
Còn khua guốc đỏ, áo mây sân trường
Còn anh đứng ngóng góc đường
Chờ vang hồi trống ...đón đường em xa
Chờ em theo nắng nhạt nhoà
Ngang qua phố chợ hay quà hàng rong
Tiếng em khúc khích - ấm lòng
Dẫu đi xa lắm, ngõ cong cuối đường
Chỉ cần nhìn thấy phố phường
Em qua - Mỗi buổi cổng trường rất quen
Bước em, một thoáng bước sen
Nghe thơm hương phấn, dậy men xuân thì
Lạy Trời em hết mùa thi
Hết mùa phượng đỏ, ta đi lên đồi
Ngắm em bên cạnh - chỗ ngồi
Dường như chỉ thấy nét môi học trò
Thương ơi, cọng cỏ trời cho
Thương sao đôi mắt tròn vo vô tình
Hai người, tình thật là tình
Chia nhau ngọn cỏ ... để mình nhớ nhau

Hẹn Hò

Vẫn còn ngủ giữa gối chăn
Bài thơ như nửa vầng trăng hẹn hò
Vẫn như môi thắm giả đò
Quên đi bến cũ, con đò sang sông
Vẫn em ngơ ngẩn tơ lòng
Dẫu rằng đã biết người không yêu mình
Vẫn theo núi áo cuộc tình
Năm năm tháng tháng, lục bình vấn vương
Vẫn còn nhiều quá ... để thương
Để yêu, để nhớ người thương. Xa . Gần
Để mai rũ áo đường trần
Nết môi còn lại một lần ái ân

Hoa Đăng

Khuya nay trăng vỡ tiếng cười
Trăm sao rụng xuống nghìn lời hoa đăng
Anh tìm mảnh lụa tơ giăng
Nối cầu Ô thước xưa ngăn duyên nồng
Tìm trong đêm lạnh tàn đông
Dường như em giữa hư không đợi người
Tìm trong sóng biển ru hời
À ơi - tay ấm, dấu lời yêu thương
Tìm trong cát biển vô thường
Dấu chân còn - mất dặm đường nhân gian
Tìm trong mây tóc dung nhan
Sợi đen hoá trắng theo đàn chim bay
Tìm trong một thoáng trời mây
Em ơi ngần ấy kiếp này mênh mông
Tìm trong chúm chím môi hồng
Em cười, trời đất thơm nồng hương hoa

Hỏi khẽ Mùa Đông

Trái tim hỏi khẽ mùa đông
Sao trời trở lạnh cho lòng nhớ ai
Hỏi thêm sợi tóc mây dài
Có thèm tay ấm... lệch hoài đường ngôi
Hỏi vai, nghiêng dáng em ngồi
Hỏi vòng eo nhỏ ... bồi hồi tay anh
Hỏi trăng đêm - khuyết nửa vành
Hỏi tay, tay thẹn... dấu quanh lụa mềm
Hỏi khuya gối nhỏ êm đềm
Nửa đêm không ngủ... sao đêm đâu rồi
Nhớ anh, nhớ một chút thôi
Còn bao nhiêu để mắt môi giữ dùm

Hội Ngộ Hoa Vàng

Ngó theo rừng cội mai vàng
Dường như xuân giữa mênh mang đất trời
Bâng khuâng trao khẽ nụ cười
Tạ ơn cành biếc cho đời chồi non
Chân theo lên đỉnh chon von
Nghe mây ngồi hát véo von ca thiền
Nghe lời êm ái suối hiền
Tháng năm róc rách triền miên ân tình
Về đây giọt nắng bình minh
Giọt sương còn đọng lung linh cuối ngày
Tang tình ươm hạt mầm cây
Thấm từ lòng đất chốn này xuân sang
Ta về hội ngộ hoa vàng
Thấy em nở đóa âm vang lạ lùng
Kiếp xưa, em cõi vô cùng
Hóa thân trăm cánh nghìn trùng hoàng mai

Hỏi Núi Sông

Em về hỏi lại núi sông
Năm xưa loạn lạc, bóng chồng em đâu
Để nay tang trắng vấn đầu
Nghiêng mình cúi lạy - người - câu ân tình
Anh ơi năm tháng chúng mình
Thuỷ chung trọn vẹn, bóng hình ngóng trông
Quên quên nhớ nhớ tên chồng
Con thơ núu áo mà lòng quặn đau
Sao Trời đành đoạn bể dâu
Chia tơ rẽ nguyệt gieo sầu cho em
Nhang tàn còn lại nửa đêm
Bóng khuya em ngỡ có em với chàng
Em còn một trẻ cưu mang
Nằm trong bụng mẹ - chia ngang cung đàn
Mai sau con mẹ lỡ làng,
Ba đâu, tiếng mẹ - bát nhang trên tường
Anh về hôn nụ yêu thương
Em trong nước mắt vấn vương mặn nồng
Hôn con bé bỏng môi hồng
Con ở với mẹ, mẹ bồng nghe con
Ba đi về phía núi non
Đền ơn Tổ Quốc chẳng còn tiếc chi

Lời Như Thương:

Bài thơ này Như Thương viết cho thím Nhựt, người goá phụ tên Huế ấy đã có chồng hy sinh vì Tổ Quốc trong lần bay thị sát mặt trận vùng núi rừng cao nguyên Ban mê thuột vào khoảng tháng 5 hay tháng 6 / 1974. Khi chồng tử trận, thím đang có thai dường như là 8 tháng tuổi và hai con dại. Một bé trai và một bé gái tên Tâm, cả hai đều dưới 5 tuổi. Sau đám tang của chồng, thím đã sanh sớm và 3 mẹ con - hai trai một gái - dắt díu nhau về quê ngoại ở miền Trung.

Cảnh thương tâm mà hằng đêm Như Thương đã chứng kiến (vì nhà chú thím chung vách với nhà của Như Thương) là hình ảnh thím thắp nhang, cúi lạy chồng trong tư thế của một người phụ nữ mang thai đã gần ngày sinh nở trong những đêm mưa (tháng ấy vào mùa mưa ở cao nguyên). Thím không còn khóc được nữa, chỉ đứng trước quan tài của chồng mà thắp nhang hoài thôi. Cũng không nói gì hết và đôi khi lại quên quên nhớ nhớ tên chồng.... Không biết người goá phụ ấy và các cháu bây giờ trôi dạt phương nào... Cầu mong bình an cho những con người đau khổ ấy giữa cuộc đời dâu bể ly tan.

Hôn Em

Em về thơm ngát tình mơ
Mềm trong áo lụa, cõi thơ ngọt ngào
Theo dòng nguyệt bạch hôm nao
Anh về nhặt hết ông sao trên trời
Dâng em tinh tú rạng ngời
Môi em, hoa nở nụ cười mùa Xuân
Em ơi, lòng chợt phân vân
Gối chăn có ấm chân trần của em
Nửa đêm gió lạnh bên thềm
Lạnh khung cửa nhỏ, gối mềm làm sao
Cho anh mượn gối má đào
Ủ trong tim ấm, rồi trao lại tình
Trăng vàng len lén trộm nhìn
Si tình đến thế, chỉ mình anh thôi
Không, anh chỉ muốn anh ngồi
Bên em ru giấc mộng đời cỏ non
Khuya rồi trăng lặn hay còn
Cho anh hôn nhẹ môi son thơm tình

Hôn Tình

Cho anh hôn hết, tình ơi
Từ xưa, năm tháng nửa đời phôi pha
Từ hương tơ tóc lượt là
Từ thân áo lụa mượt mà. Ngẩn ngơ
Từ lưng, dáng ngọc đợi chờ
Từ vai, nghiêng một vần thơ trăng tròn
Từ môi viền nhạt màu son
Từ hồn mơ mộng vẫn còn trong veo
Từ tay thon một vòng eo
Từ đêm vũ điệu tình theo chân người
Từ em, huyền thoại nét cười
Từ khuya chăn gối gọi mời hương hoa
Từ xưa tiền kiếp đã xa
Nụ hôn tình chợt mặn mà. Đêm qua ....

Hồn Thơ Em

Anh à, đời chợt ngẩn ngơ
Anh đi mang cả hồn thơ em rồi
Trách anh, viền lại nét môi
Viền son phai nhạt xưa trôi câu thề
Thôi quên … quên hết đam mê
Quên đi như thể bốn bề hư không
Bên nhau năm tháng rất nồng
Trên tay còn lại đoá hồng buốt gai
Quên đi hai chữ nhớ hoài
Ai còn, ai mất, nhớ ai giữa đời
Hình như em có một thời
Nằm trong ký ức yêu người … chìm sâu
Mơ hồ giun dế gọi nhau
Âm thanh phù phiếm, chiêm bao cũng dành
Khuya nằm ôm gối nhớ anh
Con trăng khuyết quá - mỏng manh dáng mềm
Khẽ khàng ngực trái tim em
Cơn đau nhè nhẹ nửa đêm bất ngờ
Nghe như mưa giọt tình cờ
Rơi trên khung cửa khép hờ…. cô đơn

Hụt Hẫng

Bước đi, sao lại ngập ngừng
Nhủ lòng em sẽ ... Thôi đừng nhớ anh
Vội vàng năm tháng qua nhanh
Dẫu quay quắt nhớ, cũng đành phải quên
Để em quen với chông chênh
Quen đi hụt hẫng, quen mênh mông đời
Để em nói với đất trời
Anh còn đâu đó, tình ơi môi mềm
Đêm qua bất chợt nửa đêm
Em mơ giấc lạ, em lên trên trời
Lên trời bạn với sao rơi
Với con trăng sáng một đời thênh thang
Đôi khi chợt thấy trăng tàn
Thì ra trăng cũng võ vàng yêu ai
Vỗ về trăng sẽ một mai
Phai đi bóng nguyệt. Nguôi ngoai cuộc tình

Huyền Thoại Em

Em nằm nghiêng dáng núi đôi
Biếc xanh huyền thoại luân hồi, tình ơi
Tóc em thả xuống chân đồi
Hoá thân suối mát cho trôi muộn phiền
Gối đầu lên đá thề nguyền
Trăm năm ở lại dốc thiền non cao
Đang tay hứng giọt mưa rào
Chợt nghe tình đã ngọt ngào nhớ quên
Biết đâu đời vẫn chông chênh
Biết đâu em vẫn bồng bềnh nổi trôi
Cuối đời, ngã rẽ khúc nôi
Thôi thì... có lẽ chia phôi nghìn trùng
Mây bay trắng bước chập chùng
Đất nâu theo dấu, ngại ngùng chân son
Vàng phai cỏ úa lối mòn
Mai kia biền biệt, có còn nhau không
Quanh đời hiu hắt cõi lòng
Em nghiêng suối tóc. Một dòng hư vô

Hương Tóc

Ta gọi em nửa đêm
Con trăng ngủ mất rồi
Chỉ có hai người thôi
Và tóc mai tơ mềm

Có phải hương tóc em
Từ tinh hoa đất trời
Theo biển mặn ngàn khơi
Về yêu thương êm đềm

Hay hương thơm cỏ nội
Ủ tóc em nồng nàn
Để anh thật ngỡ ngàng
Sao lòng mình bối rối

Sẽ còn lại mùi hương
Như giọt mưa giọt nắng
Về theo đời trống vắng
Thoáng vạt áo ... người thương

Em huyền diệu lưng trần
Dẫu dòng đời uẩn khúc
Dẫu nơi đây trần tục
Em - thánh hoá xác thân

Hương Trà

Em qua, mùi tóc trầm hương
Vô tình vương lại bên đường cỏ non
Ta tìm theo gót chân. Mòn
Dấu xưa năm tháng, bụi son đâu rồi
Thôi ta ngồi với núi đồi
Ngóng em, chợt thấy lòng nguôi đợi chờ
Em như hoa thắm tình cờ
Như sương tinh khiết ngẩn ngơ mây ngàn
Thấy em, chiếc lá rộn ràng
Giữa đồi trà biếc hát vang với đời
Ngập ngừng, hỏi khẽ tình ơi
Thương yêu chừng ấy, có rời xa nhau ...
Có - Không. Lá vẫn ngả màu
Nhiệm mầu một kiếp: dãi dầu thời gian
Để cho trà ngụm vừa tan
Ngọt tình chiếc lá xanh - vàng ấm môi
Thoát thai từ chỗ em ngồi
Mùi hương tóc ấy thành đồi trà thơm

Huyền Diệu

Chẳng nhìn thấy trăng tròn
Chẳng tìm được trăng khuyết
Trong lòng con vầng nguyệt
Lung linh bóng đầu non

Không còn thấy gác chuông
Bên áo nâu bạc màu
Chỉ nghe tiếng kinh cầu
Từ núi cao vọng xuống

Chẳng nhìn được suối trong
Chẳng thấy đâu đồi trà
Tách trà thơm hương lạ
Thăng hoa giữa mênh mông

Tay con một chữ tâm
Chắp búp sen nhiệm mầu
Trong giây phút nguyện cầu
Đoá huyền diệu ngàn năm

Khung Cửa Sổ

Mai sau còn lại với đời
Tháng năm lưu lạc bên trời xa xăm
Quê hương một mảnh trăng rằm
Tròn khung cửa sổ đêm nằm nhớ thương
Trái tim dẫu lụy, dẫu vương
Đã xa xôi lắm phố phường thân quen
Chỉ còn một chút nắng đen
Trên da trên thịt như men hạ nồng
Để phai đi má sen hồng
Phai đi môi thắm - hư không một đời
Lặng thinh không nói nửa lời
Cúi hôn một nụ - tay rời trần gian

Khuy Áo

Thương em khuy áo cài ngang
Yêu em - khuy áo thiên đàng mở ra
Đất trời chỉ có đôi ta
Khép hàng cúc nhỏ, ngọc ngà bâng khuâng
Dường như tim chợt phân vân
Tóc thơm quyến rũ, môi gần môi anh
Em như nghìn đoá trâm anh
Áo tình khoác nhẹ, để dành Thương Yêu
Bàn tay anh ngỡ nâng niu
Đa đoan em đã ít nhiều gian truân
Thôi đành năm tháng xa gần
Ngàn sau tưởng nhớ nửa phần đời nhau
Mai kia áo sẽ phai màu
Để hàng cúc thẫm ... nặng sâu ân tình
Nến khuya áo dạ lung linh
Em tìm đâu nữa bóng hình yêu xưa

Kiều Xuân

Tiếc xưa áo ngọc môi hồng
Ngang qua phố nhỏ để lòng ngẩn ngơ
Dáng thon, em thả ơ hờ
Kiều Xuân ta ngỡ một bờ thiên thu
Tóc mây thả hết phiêu du
Dường như phương ấy nghìn thu mong chờ
Nết son em thả hững hờ
Nửa đêm trăng khuyết nhạt mờ viền môi
Vai em thả xuống dốc đồi
Đời ta hạnh ngộ dáng ngồi tiểu thơ
Áo xưa thả xuống rừng mơ
Tâm ta chợt ngộ bài thơ vô thường

**Kiều Xuân : Mượn từ của nhà thơ Thanh Tài (Banmêthuột)*

Kinh Thư

Ngọt ngào, tinh khiết giọt sương
Đón chào ngày mới vô thường trần gian
Cỏ may xanh biếc ngập tràn
Lớn lên từ đất cưu mang ân tình
Theo chân, theo áo nhật bình
Cùng chia một kiếp phù sinh âm thầm
Cỏ cây nguồn cội sơ tâm
Như em qua cõi trăm năm thành người
Đang tay hứng giọt mưa trời
Chảy qua khe đá, suối ơi giọt tràn
Giữ lòng một phút bình an
Mà nghe róc rách từ ngàn thâm sâu

Em ngồi soi dáng nhiệm mầu
Mắt môi em đấy nét sầu, nét bi
Thôi đừng giữ lại mà chi
Thả trôi dòng nước: sân si, bụi trần
Để mai đời chẳng tần ngần
Bồ đề về cội, nhẹ phần tâm linh
Cho em ở lại một mình
Chốn này, tĩnh lặng nghe kinh thư hiền
Lời kinh của chốn vô biên
Ẩn trong lòng suối triền miên tháng ngày

Làm Thơ Cúng Phật

Con làm thơ cúng Phật
Dâng lời nguyện an lành
Cầu hạnh phúc chúng sanh
Trong đất trời muôn vật

Trong thơ con, sen nở
Màu tinh khiết lặng thầm
Trong tim con hơi ấm
Lời Thầy - một dòng thơ

Đời - vần thơ ngâm khúc
Con thanh thản nhẹ nhàng
Sẽ như chuyến đò ngang
Rời bến mê trần tục

Con đừng mê đừng luỵ
Chút phấn bụi trần gian
Mai kia sẽ ngỡ ngàng
Đường trần con ngã quỵ

Cúi đầu con đảnh lễ
Đoá Từ Bi ngập tràn
Tâm con về, kẻo trễ
Diệu Chung đón Xuân sang

6 tháng 9, 2006

Lan Gầy

Một nhánh lan gầy trên mộ bia
Âm thầm soi bóng giữa trăng khuya
Anh quên tưới nước, quên chăm bón
Anh ơi, hoa rũ - bóng chia lìa

Âm dương thôi cũng nghe đành đoạn
Vợ chồng tình nghĩa biệt quan san
Bạc đầu - mộng ước đành thôi vậy
Vô thường, em hiểu nghĩa ly tan

Kiếp sau đâu biết còn gặp lại
Giây phút đoạn trường cũng một mai
Vẫn yêu anh đấy, như xưa vậy
Năm tháng bên anh sẽ nhớ hoài

Thoáng chốc đời anh hoá ngục tù
Mộng đời ngơ ngẩn - tiếc thiên thu
Anh quên tấm mẳn ngày xưa ấy
Son sắt phu thê bỗng mịt mù

Lao Đao

Tạ ơn giọt nước từ trời
Gội thơm tóc mượt nửa đời thướt tha
Bỗng dưng sợi tóc lượt là
Rụng buồn trên mảnh trăng tà nửa đêm
Dường như có chiếc gối êm
Ướt theo giọt lệ .... như em thuở nào
Vai gầy nghiêng bóng hư hao
Thấm giọt tình ấy. Lao đao đợi người
Trái tim thôi hết vẽ vời
Một màu tím ngắt, lòng ơi đã chùng
Nỗi sao ... thôi đã vô cùng
Người xa, xa lắm. Nghìn trùng biệt tăm
Tưởng chừng như đá ngàn năm
Không thương. Không nhớ. Ngậm tăm nỗi buồn
Đâu ngờ tim vỡ mạch tuôn
Theo con trăng lặn cạn nguồn yêu thương

Lòng Đá

Bóng núi sao cô đơn
Tìm sẫm chiều sa mạc
Cỏ vàng buồn man mác
Trơ trọi vách đá trơn
Ta đi vào lòng đá
Nghe âm vang nghìn xưa
Triệu năm đời nắng mưa
Đá dường như rất lạ
Đá vẫn còn nóng bỏng
Chảy mềm như thuở xưa
Hay đã nguội tàn chưa
Theo thời gian hoài vọng
Đá sẽ có màu gì
Khi đá triệu triệu tuổi
Tình sẽ có màu gì
Khi tình triệu nhớ thương

- Grand Canyon tháng 7/05 -

Lục Bát Giao Thừa

Mở lòng nghiên bút đề thơ
Nhìn trang giấy trắng ngẩn ngơ giữa dòng
Vần gieo chữ sắc, chữ không
Trần gian thôi đã một vòng tháng năm
Đêm nay áo lụa xa xăm
Đợi ly trà ấm ghé thăm thư phòng
Sách thơm, hồn chữ mùa đông
Tưởng chừng như đã hư không mất rồi
Ấm lòng, trà chợt đầy vơi
Theo cành hoa nở ngoài trời đón Xuân
Vẫn là hương sắc bảo trân
Thẹn thùng, e ấp như gần môi em
Dường như ta cũng lòng mềm
Bụi trần hoá kiếp bên thềm vàng hoa
Rơi trên sợi tóc nhạt nhoà
Hoàng mai một nụ thăng hoa nét trần

Lục Bát Sinh Nhật

Ví như em hoá cánh sen
Hồng như phấn nhạt ướp men vô thường
Ví chân em bước dặm trường
Nâng tay hứng lấy giọt sương tặng người
Ví tâm không bận bịu đời
Rủ người lên núi ngắm trời mây xanh
Ví hồ sen hạ để dành
Cõi lòng tĩnh lặng cho anh một đời
Ví ngày Sinh Nhật tình ơi
Búp sen mỉm một đoá cười tĩnh tâm
Ví trong tiếng vọng chuông trầm
Kiếp sen thuở trước đã thầm tạ ơn

Mai

Mai, đời em chạm vô thường
Thoảng nghe hoa rụng góc vườn cuối năm
Mai, tìm theo mảnh trăng rằm
Bỗng dưng khuyết nửa, chỗ nằm vắng anh
Mai, nhìn đời cạn xuân xanh
Tóc em đổi kiếp hoá thành mây bay
Mai, yêu anh cũng lắt lay
Giấc khuya lòng ngỡ vòng tay ôm gần
Mai, chừng mưa gió ngoài sân
Môi em chợt nhớ một lần ấm môi
Mai, đời còn lại khúc nôi
Dẫu quay quắt mấy cũng rồi xa xăm
Mai, chân có lẽ về thăm
Anh ơi chốn cũ ngàn năm có còn
Mai, đời chắc sẽ hao mòn
Mòn đi thương nhớ - trăng tròn, khuyết đi
Mai, câu lục bát phân ly
Quên vần, quên điệu, nhớ chi... Vô thường
Mai, em còn lại dặm trường
Một mình lặng lẽ cuối đường nhân gian

Mai Sau Luân Hồi

Dường như còn lại vòng tay
Dường như đã cuối một ngày em ơi …
Dường như có sợi tơ trời
Buộc tay em lại trao lời yêu thương
Tóc mai đã bạc - dặm trường
Yêu nhau ngần ấy, nửa đường lạc nhau
Ngoài vườn sân rụng buồng cau
Thôi đành giữ lại mai sau luân hồi
Thuyền tình ai thả lẻ đôi
Dấu anh nước mắt mặn môi - Xa người
Lòng như một hạt muối rơi
Xót xa đã lỡ một thời - Biệt tăm
Mai sau biết có lần thăm
Biết tay gối mộng có nằm kề nhau
Trăm câu thơ viết bạc đầu
Nghìn xưa ai nối nhịp cầu ái ân

Mật Môi

Mật môi em ngọt dịu dàng
Anh ngơ ngẩn giấc mộng vàng xa xăm
Ngắm em duyên thắm đôi chằm
Trao thầm tim nhớ chuyện trăm năm đời
Em như quả thị gọi mời
Ẩn mình hạt nhỏ ngàn lời yêu anh
Em xưa từ độ xuân xanh
Tắm mưa, tắm nắng hoá thành vàng mơ
Để mai em có tình cờ
Thị em rơi rụng ơ hờ tay anh
Dấu em thuở ấy - để dành
Kiếp sau, sau nữa sẽ thành một đôi
Kiếp này định mệnh khúc nôi
Kiếp này em lỡ nổi trôi. Lỡ chìm
Em ơi, đêm ấy anh tìm
Mật môi yêu dấu trong tim riêng mình
Ngẫu nhiên trong thoáng môi tình
Dường như anh biết chúng mình yêu nhau
Thôi đành hẹn với nghìn sau
Phút vô thường sẽ bên nhau vợ chồng

Mê Muội

Em viền màu sơn đỏ
Nết mê muội yêu anh
Môi thơm - dáng nửa vành
Vầng nguyệt tình sau ngõ

Em vẽ lại đường mây
Cong nét mày vòng nguyệt
Dường như trong mắt biếc
Còn ấm ... một vòng tay

Đuôi mắt tình chờ ai
Ngóng cuối đường, bóng đổ
Ngày trôi qua cửa sổ
Yêu anh - yêu anh hoài

Ủ hương nhụy đêm nồng
Trên má hồng con gái
Chút sắt se còn lại
Nghiêng đời tiễn cuối đông

Tóc mềm, xoã vai ngang
Xuân thì trong sương sớm
Có cành mai vừa chớm
Nhuộm hết sân nắng vàng

Mênh Mông

Dường như ở giữa hư không
Tiếng anh vang vọng với mênh mông đời
Đem theo ngần ấy cạn vơi
Thả trôi xuống biển mặn đời riêng em
Lặng thinh nhìn trái tim mềm
Vẫn xuôi dòng máu êm đềm như thơ
Sẽ như hoa bướm lững lờ
Sẽ như hạnh phúc vẫn ngờ chiêm bao
Ôm em dáng nhỏ hư hao
Yêu em cũng chỉ ngọt ngào tình nhân
Đưa nhau một quãng đường gần
Vài năm thoáng đã phai dần nồng say
Cơn mưa giọt nắng mỗi ngày
Cũng trôi qua hết những giây phút đời
Mai sau còn lại giữa trời
Âm vang người gọi em hời em ơi

Miếng Trầu

Miếng trầu còn lại men cay
Men nồng ngọt lịm ... lắt lay đợi chờ
Đợi chờ duyên thắm ngẩn ngơ
Năm năm tháng tháng ơ hờ qua sông
Qua sông sóng nước giữa dòng
Lục bình tím ngát ... thấy lòng cô đơn
Vườn sau yếm thắm buồn hơn
Dáng lưng ong chợt tủi hờn phận duyên
Bên đời một đoá thuyền quyên
Sóng tình nguyệt lão đã quên mất rồi
Miếng trầu đâu rõ khúc nôi
Vẫn màu thắm đỏ nét môi đợi chờ

Môi Người – Môi Em

Nửa đêm còn lại ... nửa đêm
Còn chăn chiếu lạnh gối êm - tên người
Còn tim trăm mảnh rã rời
Còn thân xác của ngọt lời hương hoa
Nỗi đau lặng lẽ vỡ oà
Mưa khuya đọng giọt tưởng là mắt cay
Chừng như sợi tóc đêm nay
Rụng trên tay mộng thương vay một đời
Lòng em chén rượu đầy vơi
Dường như buồn lắm, anh ơi ... vô cùng
Thôi đành, môi đoá phù dung
Nghe rưng rưng nhớ - ngập ngừng ... nhớ quên
Môi người có lẽ lênh đênh
Môi em thôi đã chênh vênh cuộc tình

Một Bờ Môi Thơm

Chiều nay thu thật tình cờ
Khẽ khàng lá rụng ơ hờ cuối sân
Anh ơi, gió cuốn bụi trần
Chúng mình có thật ... thật gần nhau chưa
Hay là chút nắng, chút mưa
Chút quay quắt nhớ, tay vừa chạm nhau
Để mai năm tháng đổi màu
Em thôi xoã tóc, qua cầu thanh xuân
Để nghe mưa lá theo chân
Vàng giây phút ấy hoá thân duyên tình
Lá quay cuồng với bóng mình
Khúc luân vũ nắng, lung linh em cười
Xiêm y em thoáng gọi mời
Chút gì như thể rối bời, ngẩn ngơ
Trong anh, em một vần thơ
Cưng em - hôn phớt một bờ môi thơm

Mớ Tóc Mây

Vân vê vành nón, em không đội
Thả giữa mây trời mớ tóc mây
Hồn ta lãng đãng, hình như vậy
Giữa sợi tơ tình ngậm nét môi

Đừng để em ngờ ... Ta Yêu Em
Nhỡ em biến mất sau vành nón
Nhỡ bàn tay em ... chừng gọn lõn
Dấu kín sau lưng áo lụa mềm

Trái tim có lẽ hơi nông nỗi
Đã vụng về rồi ... lại quắt quay
Chỉ yêu mớ tóc trời mây ấy
Nào phải Yêu Em – chỉ nhớ thôi

Thôi đành thú thật trời cao rộng
Một trái tim người rất thế gian
Ta đã Yêu Em ... chừng vài tháng
Hôm ấy vô tình nắng cuối đông

Tạ ơn chiếc nón em không đội
Để gió thơm lừng mớ tóc mây
Để hoàng hôn xuống màu mây ấy
Nắng chiều rưng rức buổi chia phôi

Mớm Rượu

Một lần môi mớm rượu nồng
Phút thiên thu ấy môi hồng yêu anh
Bên đời tuổi hãy còn xanh
Bên người tuổi đã nửa cành thiên hương
Trần gian một cõi vô thường
Yêu người. Còn. Mất. Vấn vương. Đa tình
Như môi mớm rượu - chuyện mình
Còn hay đã mất - nụ tình ngày xưa
Vẫn còn như thể giọt mưa
Thấm trong lòng đất, vẫn chưa phai mờ
Nhưng đời là thật hay mơ
Tháng năm qua mất - bao giờ có nhau

Mong Manh

Đôi khi bất chợt nhớ anh
Đếm năm đếm tháng mong manh tương phùng
Ngóng đời, đời thật nghìn trùng
Ngóng người, môi mắt đã chùng phấn son
Tháng ba, nơi ấy có còn
Cuối đường lá rụng gót mòn năm xưa
Bốn mùa vẫn thế sớm trưa
Dâng đời vô ngã nắng mưa giao mùa
Dấu hài còn lại bụi xưa
Dường như con phố vẫn chưa quên người
Rừng cây để lại cho đời
Một loài chim quý hót lời yêu thương
Câu thơ lặng lẽ vấn vương
Trái tim vỗ cánh dặm trường tìm anh
Thôi nay phấn nụ để dành
Nhỡ mai gặp lại .... một cành thiên hương

Mộng Tình

Em chỉ biết làm thơ
Để yêu anh kiếp này
Gom hết cả trời mây
Làm nhẫn tình duyên nợ

Rồi em lại ước mơ
Được nghe tiếng anh hoài
Được anh ôm - ôm mãi
Rồi yêu em ... vô bờ

Sẽ nhớ anh - đôi mắt
Cho em nỗi mừng vui
Chia em phút ngậm ngùi
Khi tim em đau thắt

Em giữ sợi tóc tơ
Từ thuở trăng biêng biếc
Từ tình yêu mắt liếc
Anh chợt gặp bất ngờ

Sẽ tìm nốt ruồi anh
Lỡ đời ... mai lưu lạc
Lỡ kiếp sau phiêu bạt
Em vẫn nhận ra anh

Một chút nữa trăng tròn
Hay mai này trăng khuyết
Dẫu đời trôi biền biệt
Trăng vẫn thế chẳng mòn

Chỉ hai chữ Yêu Anh
Thì làm sao cho đủ
Anh về theo giấc ngủ
Ru em - mộng tình xanh

Một Mình

Khuya về
nhặt ánh trăng vàng
Trên đường lá rụng
vội vàng hôm qua
Sao nghe
lòng chợt xót xa
Một mình.
Bóng đổ.
Nhạt nhoà đường trăng

Mưa Khuya

Em về ở với người dưng
Con trăng bỗng lặn nửa chừng đêm qua
Cái gì như thể xót xa
Như là đành đoạn, vỡ oà anh ơi
Đêm nay còn lại sao trời
Còn em ở giữa cõi đời quạnh hiu
Còn người - có lẽ ít nhiều
Bên em lặn hụp chữ yêu, chữ tình
Còn quên chiếc gối một mình
Của thời con gái, vô tình nằm riêng
Môi em phai hết đường viền
Nhạt màu son cũ nên nghiêng giấc nồng
Dường như em đã có chồng
Người ta đeo nhẫn tơ hồng cho em
Ngón tay áp út êm đềm
Anh ơi - hạnh phúc nửa đêm động phòng
Hình như gió lạnh bên song
Hình như em thấy cõi lòng trống không
Thế gian còn mất, có không
Như Anh - Em đã mặn nồng ... rồi xa
Thôi thì đời sẽ trôi qua
Nghe như ai khóc .... hay là mưa khuya

Năm Xưa

Bàng hoàng anh bước vào tù
Hai mươi chín tuổi... Bạn - Thù bên nhau
Vẫn cùng tiếng nói, cuống nhau
Vẫn cùng uống nước bên cầu: giếng trong
Vẫn cùng lặn hụp mênh mông
Con sông uốn khúc một dòng quê hương
Tháng Tư trên một chặng đường
Anh - Tôi ranh giới yêu thương chẳng còn
Xác thân tôi đã mỏi mòn
Băng rừng, vượt suối, lên non, lên ngàn
Nắm xương bất chợt ngỡ ngàng
Vợ hiền, con dại... muộn màng tìm nhau
Lâu rồi chẳng thấy em đâu
Tóc em chắc đã bạc màu thời gian

Con ngoan đừng bước vội vàng
Vấp chân té ngã - ba tan nát lòng
Con ơi, ôm mẹ - tay bồng
Khi con chập chững thiếu vòng tay ba
Bây giờ vạn dặm đường xa
Rừng sâu núi thẳm nhạt nhoà dáng anh
Phủ đời bóng tối vây quanh
Con giun, con dế đã thành bạn thân
Làm sao níu lại ngày xuân
Đếm năm, đếm tháng về gần bên em
Khuya rồi trăng lặn nửa đêm
Khóc người tù nhẩm... đếm thêm tuổi tù

Nàng Phấn Hương

Em như mời gọi - phấn hương
Tóc mai buông xuống nửa đường lưng thon
Môi thơm viền đỏ nét son
Hình như ngọn cỏ cũng còn tương tư
Ta về hoá kiếp ông từ
Ngồi bên thềm đợi ... em như rất gần
Đêm hồng ...khe khẽ bước chân
Chợt nghe như thoảng ngực trần thơm tho
Con trăng có lẽ hẹn hò
Bao nhiêu say đắm thành vò rượu tăm
Nên khuya hạnh phúc gối nằm
Gần nhau biết mấy - Trăm năm một đời
Dường như bóng nguyệt gọi mời
Em thân dáng ngọc nhập đời thế gian
Đất trời nhã nhạc tơ vàng
Ta, Quân Vương đợi - đón nàng phấn hương

Nâng Niu

Đường quen bóng đổ trăng tình
Ừ thì, mình thấy bóng mình có đôi
Nghe như đêm đã khuya rồi
Chân tìm quán trọ, về thôi.... Cuối ngày
Xót tình, sao nỡ lắt lay
Ngỡ như khép lại vòng tay ơ hờ
Thôi khung cửa hẹp hết chờ
Khi ta về đã tình cờ cài then
Ước gì quán rượu còn men
Chẳng cần chỗ lạ, chỗ quen, xa, gần
Ước gì mưa đổ ngoài sân
Trói chân ta lại đêm dần trôi qua
Bên ta trang sách thật thà
Ngủ ngoan dưới gối tưởng là gần nhau
Sớm mai sợi tóc ngả màu
Mới hay rằng đã đêm thâu nhớ tình
Soi gương lạ quá bóng mình
Đâu môi mộng đỏ xưa tình nâng niu

Nét Rằm Giao Duyên

Có điều gì giữa trăng sao
Nghe như một chút ngọt ngào. Hờn ghen
Dường như người ấy: Lạ - Quen
Trùng trùng sóng dậy khơi men đa tình
Em từ huyền thoại hương trinh
Nết môi đo đỏ muôn nghìn xôn xao
Tay em khép nhẹ áo đào
Thôi thì cũng đủ lao đao hồn người
Chỉ vì thuở ấy giữa đời
Trao nhau một lạy thay lời sắt son
Vai kề một cuộc vuông tròn
Khoác tay chung bước, đá mòn trăm năm
Khuya về con ngõ âm thầm
Nhớ xưa cổ tích: nét rằm giao duyên

Ngại Ngần

Lại không ngần ngại trao nhau
Chút mây, chút gió, chút màu thiên thanh
Dường như se thắt lòng anh
Dường như khung cửa chao mành trúc thưa
Tiễn em buổi ấy... ngày xưa
Có mưa, có nắng, có vừa nhớ thương
Có lời để lại vấn vương
Có tay bịn rịn chia đường rẽ hai
Có tình hẹn sẽ một mai
Để không ngần ngại chờ ai tháng ngày
Có em áo nguyệt rủ mây
Buồn . Không... Lòng đã say say má hồng
Tim mình hỏi khẽ phải không
Không yêu, nhưng chỉ tại lòng nhớ ai
Em ơi gởi nụ hôn dài
Theo mây theo gió theo ai ... gót hồng
Đất trời sao quá mênh mông
Biết em có nhận nụ hồng anh trao
Đêm về anh hỏi trăng sao
Yêu là như thế ... nao nao trong lòng?

Ngậm Tình

Chừng như đêm đã nửa đêm
Chút thương, chút nhớ giữa mền gối chăn
Lưỡi tình như mảnh trăng rằm
Cuộn tròn vầng nguyệt - ta nằm bên em
Ngậm em, chỉ thoáng môi mềm
Mới hay tình đã êm đềm trong ta
Hình như trời đất gần xa
Không ôm em được ... như là xa xăm
Em thơm có lẽ nghìn năm
Để ta hoá kiếp về thăm môi hồng
Một đêm duyên nợ Vợ Chồng
Ngỡ nhân gian đã cạn vòng thời gian
Dẫu ta quấn quít muộn màng
Vẫn như hương phấn mộng vàng bên em
Để tình khao khát chợt thèm
Chuốc môi ly rượu say mèm đầy vơi
Anh ơi ngần ấy một thời
Cuối đường chắc sẽ một đời nhớ nhau

Ngập Ngừng

Yêu anh ...
rồi lại không yêu
Ngập ngừng như thể
nắng chiều còn vương
Đường như
ở tận cuối đường
Có màu hoa tím
ngát hương nhớ thầm

Nghìn Trùng

Không có anh, không có thơ
Dường như đời chợt ngẩn ngơ sáng chiều
Bên người một thoáng chữ yêu
Làm sao còn lại ít nhiều phôi phai
Có còn trong trái tim ai
Màu môi son thắm sớm mai vô cùng
Để lòng em phím tơ chùng
Dang tay hứng giọt nhớ nhung giữa trời
Sợ mưa theo nước mắt rơi
Sợ lòng yếu đuối anh ơi ... nghìn trùng
Mai đời nở đoá phù dung
Say hồn nghiêng ngả lòng chùng nhớ anh
Thôi thì thương nhớ cũng đành
Trôi theo năm tháng - như cành hoa mai

Ngộ Duyên

Thơ em chín đỏ trên cành
Thơm như hạnh phúc để dành riêng ai
Sẽ như lục bát hoàng mai
Rừng xuân khai nhụy thoát hài dáng tiên
Dịu dàng cánh lụa nghiêng nghiêng
Em từ tiền kiếp ngộ duyên hồng trần
Quanh co một nẻo phù vân
Hoa tàn, hoa nở thoáng gần thoáng xa
Cuối xuân, phai nhuộm nắng tà
Vẫn là một cõi vàng hoa chân người
Như sương tan giữa mặt trời
Cành mai vàng rụng xuống đời hư không
Hồn hoa thơm ngát mênh mông
Xác thân tan biến, hết vòng trần gian

Ngờ Nghệch

Đừng cười anh ngờ nghệch
Khi anh theo bé về
Con đường bỗng dài ghê
Lá vàng rơi... nhặt hết

Theo dáng đổ - bóng em
Nhặt dấu chân em bước
Nhặt gió bay tóc mượt
Nhặt cả trăng bên thềm

Sẽ ủ lại lá vàng
Vào gối mộng gối mơ
Biết đâu sẽ tình cờ
Anh tặng bé... thu sang

Rồi anh lại rủ bé
Bé muốn nhặt lá vàng
Đi theo anh tình tang
Ngày mai mình đi nhé ...

Hồn nhiên - bé môi mím
Rồi cười vỡ niềm vui
Bé chợt mơ đầy túi
Lá vàng rơi ... anh tìm

Ơi, cô bé mười lăm
Anh cầu mong bé mãi
Môi mật ngọt ô mai
Hồn thơm đoá trăng rằm

Ngó Theo

Lần đầu hôn một nét son
Có gì lưu luyến để còn nhớ nhau
Ngó theo dòng nước cuốn mau
Mới hay rằng đã qua cầu gió bay *
Cho em - Một giọt men say
Cho em mê đắm ngất ngây. Để dành
Bên nhau dẫu rất mong manh
Em như hương tóc hoa chanh. Cũng đành
Để em ở lại với anh
Như cafe ấm, trà xanh thơm nồng
Để mai dấu tích môi hồng
Trên ly, trên tách một vòng yêu thương
Để trong khoảnh khắc vô thường
Anh ơi, còn lại mùi hương đa tình
Mơ hồ trong cõi lặng thinh
Tiếng tơ lòng chợt vô tình ngang qua

* Ca Dao

Ngõ Thiên Thu ...

Anh như một tách trà gừng
Thật cay, thật nóng nửa chừng bên em
Để em mơ thoáng êm đềm
Bờ môi ấm trọn một đêm với tình
Dường như khuya lạnh đoá quỳnh
Nên thuyền hoa đã vô tình rũ hương
Gió trăng sao cũng vô thường
Dấu đi âm vọng thiên đường ngày qua
Nghe môi lặng lẽ tình xa
Thơm mùi tưởng nhớ nhạt nhoà lung linh
Không môi anh chạm môi tình
Đêm nghe kể chuyện chúng mình giận nhau
Nghiêng lòng nỗi nhớ về đâu
Dường như phố cũng đêm thâu mịt mù
Thôi tình thả xuống phiêu du
Quyện hương trà ngõ thiên thu ấm nồng

Ngọc Quỳnh Tửu

Khuya về mở cửa đợi trăng
Thư phòng như hội hoa đăng nguyệt rằm
Bút nghiên lặng lẽ âm thầm
Bên trang sách cổ ngàn năm chung tình
Tay nâng chén ngọc tửu quỳnh
Dường như trăng lỡ men tình ...yêu em
Ngẩn ngơ bóng nguyệt bên thềm
Trôi trên dòng tóc lụa mềm ái ân
Say trăng, say mộng. Bụi trần
Hài tiên thoát tục. Tần ngần nhân gian
Em như huyền thoại cung vàng
Áo xiêm chợt bỗng ngỡ ngàng dưới trăng

Ngón Vấn Vương

Mùa đông đã qua rồi
Sao bỗng dưng trở lạnh
Cây lá sắp đâm chồi
Nhú mầm nõn non xanh

Có lẽ em nhớ anh
Nên rủ tàn đông về
Để bàn tay em lạnh
Chờ... được anh vỗ về

Anh cười - cô bé ạ
Chuyện mùa đông xa vời
Bàn tay ai xa lạ
Trong túi anh - tình ơi

Hãy để đấy anh đếm
Ngón nhớ rồi ngón thương
Trái tim sao lại mềm
Khi chạm ngón vấn vương

Cảm ơn chút tàn đông
Về theo cơn gió lạnh
Mắt môi chợt ửng hồng
Tay em trong tay anh

Ngũ Ngôn Sinh Nhật

Ngày chồi non nhú lá
Là Sinh Nhật Rừng Xanh
Mai kia giữa thiên thanh
Dâng tấm lòng vô ngã

Núi cao tuôn dòng mát
Mừng Sinh Nhật Suối Nguồn
Cỏ sơn nữ làng buôn
Tắm dòng trong thơm ngát

Chiều nắng rơi hoàng hôn
Đêm Sinh Nhật Nguyệt Rằm
Vạn trời sao âm thầm
Lấp lánh tặng nụ hôn

Đường nở rộ mai vàng
Mùa Sinh Nhật Nàng Xuân
Năm mới về thật gần
Áo lụa đợi người sang

Đêm sóng vỗ rì rào
Ơi ! Sinh Nhật Đại Dương
Trong sâu thẳm vô thường
Lòng cát vàng xôn xao

Mỗi ngày trong cuộc sống
Là Sinh Nhật của Anh
Gió gởi câu chúc lành:
Toại điều Anh ước vọng

Nguyệt Cung

Sắc không, không sắc vô thường
Hoàng mai vàng rụng ngập đường em qua
Tóc xưa em - nhuộm nắng tà
Có phai xuân thắm nhạt nhoà nét yêu
Phù dung lặng lẽ bóng chiều
Dấu trong hương nhụy ít nhiều thuỷ chung
Thuyền tình dạo khúc nguyệt cung
Lung linh soi bóng vô cùng dưới trăng
Tim hồng quên giọt lệ ngăn
Biến cung thuở ấy nốt thăng giữa đời
Nghe như tiếng hạc lưng trời
Vút cao cung bậc nửa đời nhớ nhau

Nhánh Sông

Rồi tơ đàn dở dang
Anh về ôm phím đàn
Ôm nỗi sầu cô quạnh
Chiều - nhìn đò sang ngang

Con nước trôi lững lờ
Bến đò vắng thẩn thờ
Nhớ em lòng ta khóc
Dường như rối đường tơ

Nhánh sông buồn uốn khúc
Lượn quanh đời nhẫn nhục
Ta nhìn em qua sông
Pháo hồng buồn một chút

Tưởng đã nguôi ngoai lòng
Trăm năm hết nhớ mong
Nghìn năm ta quên lãng
Nào hay vẫn đợi trông

Em ơi chiều sông vắng
Lòng ta chợt trĩu nặng
Xa nhau từ hôm ấy
Ngậm ngùi một vầng trăng

Nhiệm mầu Trang Thơ

Theo người mượn chữ làm thơ
Theo trăng, trăng khuyết nửa bờ trăng nghiêng
Theo tìm hội ngộ nhân duyên
Theo đời thôi đã muộn phiền tóc mai
Theo dung nhan thoáng gót hài
Theo xuân sắc lỡ nhạt phai môi hồng
Theo chân người đến dòng sông
Theo con đò nhỏ ngóng trông bóng chiều
Theo rừng lá đổ xiêu xiêu
Theo bờ sóng vỗ thuỷ triều vấn vương
Theo trang sách cổ đoạn trường
Theo đàn nâng phím khúc tương tư sầu
Theo huyền thoại giữa đêm thâu
Theo tình - tình chợt nhiệm mầu trang thơ

Nốt Son

Giữa khuya suối tóc tơ êm
Thơm mùi hương lạ chợt thèm hôn em
Câu thơ dấu dưới gối mềm
Giật mình trở giấc nửa đêm tình cờ
Tình cờ nghe chuyện vẩn vơ
Chữ yêu, chữ nhớ, chữ mơ thật tròn
Dường như có mảnh trăng non
Vẽ lên đồi ngực nốt son đa tình
Có vì sao chợt lung linh
Chợt như cũng biết chuyện mình em ơi
Thôi thì anh khấn sao trời
Nốt son em đỏ một đời riêng anh

Nụ Cười Sinh Nhật

Gởi anh nụ cười em
Tặng quà ngày Sinh Nhật
Anh hỏi em ... nói thật
Em hờn dỗi: hổng thèm

Em trả lời lạc đề
Rồi ngúng ngoảy - Làm thinh
Anh ngơ ngẩn: Chữ tình?
Chẳng biết mình tỉnh mê

Đêm về mơ em lại
Khúc khích nụ cười vui
Mái tóc em chảy xuôi
Một dòng êm ... êm ái

Anh bỗng nhiên khờ khạo
Chẳng biết phải làm gì
Ngày trời sinh lạ nhỉ
Chẳng biết yêu làm sao

Ngày mai sẽ gặp thôi
Sẽ nhìn lại nụ cười
Em bảo: Ôi ! Tình ơi
Ngày Sinh Nhật qua rồi

Nụ Đào An Nhiên

Vẫn là anh đấy hôm nào
Vẫn em thanh khiết nụ đào an nhiên
Đất trời buộc lại chữ duyên
Bút thơ em chợt ngả nghiêng một thời
Có không còn lại nửa đời
Với anh men rượu nồng vơi cạn tình
Dẫu mai còn mất. Một mình
Vẫn gần như thể bóng hình của nhau
Dấu môi mím chặt niềm đau
Dấu thương, dấu nhớ bạc màu thời gian
Ngỡ chừng lá rụng ... mùa sang
Phai đi một thoáng rộn ràng áo em
Đêm nghe tâm nến giọt mềm
Thơm lừng trang sách êm đềm trăng khuya
Chép câu thơ để sẻ chia
Một vần, một chữ bên kia nghìn trùng
Mơ hồ trong nỗi tận cùng
Nghe thanh âm đã một vùng xa xăm

Nửa Bước

Choàng vai em cuối đường trần
Dìu em lỡ bước - một lần yêu thương
Lẻ loi trăng bóng dặm trường
Thì thôi như chữ bình thường thế gian
Sao Kiều phải bước đa đoan
Phải quay quắt nhớ tình lang một đời
Phải ôm đàn khúc ru hời
Dấu đi nước mắt quên lời yêu nhau
Phải nghiêng bút họa tình đầu
Nết yêu, nét nhớ, nét sầu ngàn năm
Môi hoa lụy ánh trăng rằm
Tóc tơ thôi đã xa xăm duyên phần
Gặp nhau dù chỉ một lần
Tình ơi, Nửa Bước chân trần - với anh

Núi Đá Trổ Bông

Sớm mai lên núi nhìn đời
Ngàn giọt sương biếc rạng ngời tinh khôi
Nghe lòng sao chợt bồi hồi
Bên kia núi đá đâm chồi trổ bông
Trời thu một vạt mênh mông
Như ôm vũ trụ hết vòng trần gian
Theo con nắng ấm dịu dàng
Nụ hoa nở nhẹ sắc vàng an nhiên
Ta nghe một đoá tâm hiền
Thoát vòng tục lụy bình yên giữa đời

(Tháng 9/07)

Ở Lại

Em đừng ở lại đồi mai
Nhỡ làm hoa thẹn, nhỡ phai nhụy vàng
Nhỡ mai lũ bướm rộn ràng
Rủ em đi hội, quên hàng giậu thưa
Em đừng thăm lại rừng xưa
Để ngồi đếm lá đợi mưa giao mùa
Rủi mây dừng lại bóng trưa
Phủ bờ vai mộng, phủ vừa dáng xinh
Em đừng ở biển một mình
Em mê biển hát, sóng tình một mai
Dấu chân trên cát trần ai
Để dành anh ngắm gót hài riêng anh
Em đừng qua bến sông xanh
Giang hồ quyến rũ, trôi nhanh lục bình
Cô dâu, chú rễ, đò tình
Theo con nước lớn, lung linh pháo hồng
Em về hỏi lại phiêu bồng
Trái tim sẽ biết dòng sông ngọn ngành
Thôi xin ở lại với anh
Nửa khuya ngồi ngắm trăng thanh với tình

Ôm Em

Ôm em để nhớ một thời
Có hoa có bướm gọi mời mộng mơ
Có môi em đỏ tình cờ
Có vai khoác nhẹ tưởng bờ thiên thu
Tưởng nắng mai, tưởng sương mù
Tưởng đêm huyền thoại ngàn thu vẫn còn
Tưởng như đời đã sắt son
Tưởng rằng năm tháng gót mòn bến sông
Tưởng em thôi hết giữa dòng
Gọi hời đò vắng mênh mông chiều chiều
Tưởng em, nước mắt quạnh hiu
Thả trôi dòng chảy ít nhiều đầy vơi
Tưởng Em còn mãi bên đời
Còn lưng dáng ngọc nửa vời ... Ôm Em
Tưởng như còn nụ hôn quen
Để nghe môi chợt thấy thèm ... ấm môi

Ôm Em Lệ Đá

Em từ vách núi ẩn thân
Giọt mồ hôi đá đường trần đắng cay
Bàn tay chạm khẽ màu mây
Chạm nghiêng suối tóc, chạm tay ngọc ngà
Nghe như lòng núi xa xa
Âm vang vọng lại cõi ta, cõi người
Núi pha sắc núi màu trời
Em pha sắc biếc một thời kiêu sa
Sao em nước mắt nhạt nhoà
Dẫm trên vách núi, ơi à giọt tuôn
Làm sao em biết ngọn nguồn
Thuở xưa, kiếp trước núi cuồng si tâm
Hay là núi đã lặng câm
Ôm em lệ đá tìm thầm, Yêu Em

Ôm Gối Tình Si

Yêu em từ độ con đồi
Nhẹ tan sương sớm, em ngồi dáng hoa
Em như giọt nắng mượt mà
Rơi trên dòng tóc, bướm hoa ghen thầm
Cỏ non hạnh ngộ mưa dầm
Nở ra xanh biếc hạt mầm yêu thương
Hoa vàng lặng lẽ ướp sương
Thơm hồn cánh mỏng, thơm hương chén trà
Em ơi khúc hát tình ca
Hư hư, ảo ảo, thân ngà lung linh
Đêm về ôm gối si tình
Con trăng đã biết ... nhưng hình như không
Chỉ riêng một cõi mênh mông
Và em hôm ấy, môi hồng của anh
Trên tay gối mộng thiên thanh
Vẽ cong vòng nguyệt ... hoá thành nét mi
Cắn răng ngập trái tình si
Môi nghe ngọt lịm xuân thì vô biên

Ơn Trăng

Loay hoay với bóng mình
Hết nửa đường trần gian
Quay cuồng đời động tĩnh
Chân dừng lại. Ngỡ ngàng

Khuya về theo bóng trăng
Bỗng thương trăng vô cùng
Một đời trăng vằng vặc
Ở giữa cõi mông lung

Vẫn sống đời tròn khuyết
Chẳng bao giờ dỗi hờn
Có bao giờ bóng nguyệt
Chợt thấy mình cô đơn

Bóng trăng và bóng ta
Bên nhau trong thinh lặng
Dưới chân đồi cỏ lạ
Hồ sen ngủ rồi chăng

Ta dang tay hứng lấy
Lời yêu thương đất trời
Ánh trăng vàng lắt lay
Tạ ơn nguyệt một đời

Phấn Hương

Con tim sao quá thật thà
Lén lau nước mắt hôm qua em buồn
Có gì đâu - giọt mưa tuôn
Vỡ từ lặng lẽ giữa nguồn trời cao
Nghe như huyền thoại ngọt ngào
Tim em chợt đã xôn xao một thời
Xưa tình rất vụng - trao lời
Mượt mà như thể gọi mời phấn hương
Ngủ đi môi mắt vô thường
Sớm mai thức giấc, thiên đường trống không
Soi gương nhìn thoáng môi hồng
Một lần thôi đã mênh mông cuộc tình
Chép trang cổ tích riêng mình
Để thiên thu sẽ như quỳnh hương thơm

Phố Cổ

Em đâu phải Huyền Trân
Cành trầm hương lưu lạc
Theo muôn trùng trôi giạt
Giữa tơ lụa cõi trần

Như gấm thêu huyền thoại
Như mái ngói âm dương
Trong lặng lẽ vô thường
Dòng sông Hoài chảy mãi

Em như là phố cổ
Ngồi mơ ký ức xưa
Quá khứ đã qua chưa
Một lần trong hạnh ngộ

Em sẽ như chén trà
Trong tay anh thơm ngát
Men gốm xưa thanh thoát
Chợt bóng em - tình xa

Em sẽ như nến thắp
Bên trang sách của anh
Để em được nhìn anh
Mềm môi ai - trà nhắp

Phơi Tình

Đất trời phơi nụ nắng Xuân
Tóc em trải hết dòng trần đa đoan
Môi em nghe thoáng ngỡ ngàng
Tình cờ gặp giữa mai vàng tơ duyên
Ngực thơm phơi nét trinh nguyên
Nhú mầm hương nhụy ngọc tuyền cưu mang
Nốt son em đấy. Đài trang
Cài khuy áo mỏng, cung đàn ngẩn ngơ
Nhớ em hồn bỗng thẩn thờ
Một mùi hương lạ, một bờ ái ân
Tìm em ta chẳng ngại ngần
Dìu em ta đã một lần viễn phương
Với tay ta giữa dặm trường
Nỡ em xưa đã vô thường biệt tăm
Còn đây một chỗ em nằm
Còn đây giấc mộng trăm năm ngọt ngào
Còn đây hương nụ hoa đào
Phơi tình xuân ngỡ hôm nào bên em

Phương Thảo

Thả thơ lục bát xuống đồi
Dường như em đấy, dáng ngồi tiểu thư
Bên kia vạt cỏ tương tư
Dâng em ca khúc ngàn từ yêu em
Ta về gởi nắng tơ mềm
Gởi em một nửa êm đềm sớm mai
Chỉ là một chút ...yêu ai
Anh ơi, sợi nắng đậu hoài tóc em
Nắng vàng. Vạt áo vàng thêm
Xôn xao đồi cỏ, làm em thẹn thùng
Em như hương sắc ngại ngùng
Nhú trên đồi ngực ... Lạ lùng nụ xuân
Bờ môi thôi hết tần ngần
Toả hương tinh khiết thật gần - Yêu nhau
Da tình, nho nhỏ hoa cau
Trổ buồng năm tháng vườn sau thật đầy
Ngõ về chân bước ngất ngây
Ngọt ngào cọng cỏ chốn này trên môi
Kiếp sau em có luân hồi
Hoá thân phương thảo bên đồi đợi anh

Quên và Nhớ

Hôm qua anh đi vắng
Và trời mưa trọn ngày
Khung cửa sổ thiếu mây
Ngày dường như rất lặng

Em ngồi ngắm trời mưa
Từng giọt dài giọt ngắn
Lâu lắm rồi quên bẵng
Chẳng nhớ chuyện ngày xưa

Sao còn lại giọt nước
Trong mắt em cô đơn
Trên nhánh cây dỗi hờn
Trong tim buồn - vết xước

Có bao giờ ngày tháng
Quên đi những trăng tròn
Có bao giờ môi son
Phai đi màu lãng mạn

Hết một ngày trời mưa
Chỉ loay hoay nhớ anh
Chợt thèm nghe dỗ dành
Bé ngoan đừng khóc nữa

Rũ Áo

Tình cờ gặp giữa hư không
Giữa trăng huyền thoại một dòng trần gian
Nghiêng đời nhặt đoá hoa vàng
Rụng từ thân cội mai ngàn trên non
Người đi chân bước mỏi mòn
Cuối đời ngồi lại véo von ca Thiền
Trăng ơi - một đoá tâm hiền
Tiễn người xa cõi lụy phiền trầm luân
Ta về rũ áo hồng trần
Nương theo bóng nguyệt về gần cội mai

Ru Em

Ngủ đi – nhắm mắt quên đời
Khuya nay sóng biển ru hời lòng em
Ngủ đi – đêm đã nửa đêm
Bỗng dưng lòng chợt nghe thèm trăng sao
Ngủ đi – hồn mộng ngọt ngào
Mơ hồ khúc hát dạt dào yêu thương
Ngủ đi – giấc ngủ vô thường
Để quên hết những đoạn trường nơi đây
Ngủ đi – tay núi trời mây
Nhập đời thế tục sum vầy hoan ca
Ngủ đi – mưa giọt thật thà
Ướt môi, ướt mắt sao ta dại khờ
Ngủ đi – sẽ rất tình cờ
Tìm ra bến ấy bến bờ bình yên
Chỉ cần nhắm mắt thật hiền
À ơi - thôi hết muộn phiền trăm năm
Tóc tơ - nghiêng dáng em nằm
Đời em theo sóng thăng trầm ra khơi
Dịu dàng sóng vỗ gọi mời
Biển mênh mông rộng ngọt lời trăng sao

Rưng Rưng

Anh đi - sao mắt rưng rưng
Câu thơ bỏ dở nửa chừng ... Lênh đênh
Ngại lòng chẳng thể nào quên
Thôi thì em sẽ nhớ tên một người
Tình cờ gặp gỡ bên đời
Một hôm tim lạc, rối bời lòng em
Có vì sao lặn bên thềm
Phòng khuya còn lại hương đêm lưng chừng
Ừ thì cũng chỉ người dưng
Làm sao em lại rưng rưng thế này
Chợt em nhìn lại ngón tay
Dường như chiếc nhẫn còn say men tình
Tháo ra - chiếc nhẫn một mình
Ngón tay em cũng một mình anh ơi

Sân Ga

Ở nơi đây sân ga chỉ một mình
Em ngồi đợi chuyến tàu qua vội vã
Những khuôn mặt, những đường rầy xa lạ
Bỗng thân quen như thể một người tình
Có điều gì trong tim em đau buốt
Em cô đơn như ga vắng chốn này
Em chợt thèm nụ hôn phút chia tay
Và ao ước ... một bàn tay ai vẫy
Ai tiễn biệt - nước mắt buồn đọng lại
Ai đón người - hạnh phúc vỡ niềm vui
Ai đợi mong - chiều rơi nắng ngậm ngùi
Ai cất bước - lòng sân ga tê tái
Anh có biết, em nhớ anh rất lạ
Khi xa anh. Dẫu gặp mặt mỗi ngày
Dẫu có anh. Dẫu gần gũi từng giây
Tim vẫn nhớ. Nỗi đam mê nghiệt ngã

Say

Ta chờ em đêm nay
Trong giấc mộng men tình
Đất trời sẽ lặng thinh
Sẽ cuồng quay - Vơi đầy

Ta dâng lời tạ ơn
Trong đam mê, ve vuốt
Hôn em nồng trau chuốt
Môi em hết dỗi hờn

Mắt ta say dáng ngọc
Nết huyễn hoặc đa tình
Đêm bất chợt lung linh
Xuôi êm như dòng tóc

Bờ ngực em có say
Sao dâng lời quyến rũ
Ta dìu em giấc ngủ
Êm đềm. Một vòng tay

Rượu nồng say quá chén
Ta ngất ngưỡng Quân vương
Em một thoáng thiên đường
Như đoá quỳnh hương. Thẹn

Trong run rẩy men tình
Ta và Em đắm say
Đêm. Ngày - Nào có hay
Thoảng qua đi vô tình

Sẽ Yêu Anh ...

Sẽ yêu anh như trò yêu sách vở
Như sông dài yêu cá lội biệt tăm *
Như biển xa yêu sóng vỗ lặng thầm
Như dòng chảy yêu bên bồi bên lỡ

Sẽ yêu anh như đàn yêu nốt nhạc
Như thư tình yêu nến thắp giữa khuya
Như Ngưu Lang yêu Chức Nữ cách chia
Như anh đã yêu thơ tình lục bát

Sẽ yêu anh như sương yêu nắng sớm
Như mây trời yêu núi vọng trên cao
Như nguyệt tròn yêu thầm lặng trăng sao
Như tim nhỏ yêu nụ tình vừa chớm

Sẽ yêu anh như sen hồng yêu Phật
Như hương nồng yêu kinh sách trầm tư
Như chuông ngân yêu tiếng vọng nhân từ
Như thiền tịnh yêu cõi đời rất thật

* Ca Dao

Sợi Tóc Chân Như

Đi tìm sợi tóc chân như
Sao nghe giọt nước tương tư mưa rào
Vuốt ve môi thắm má đào
Ôm mềm sợi tóc hư hao tháng ngày
Dẫu đen, dẫu trắng - hoá mây
Vẫn gần gũi lắm ngất ngây nhụy hồng
Nhặt chùm bồ kết mùa đông
Gội thơm tóc mượt ngồi hong xuân nồng
Lưng đồi mai nở - ai trồng
Nghìn xưa hiện hữu giữa dòng mênh mang
Đoá mai rụng xuống trần gian
Rơi trên sợi tóc cưu mang nhân từ
Tạ ơn sợi tóc chân như
Hoá thành thơ ngọc kiếp tù trăm năm

Sợi Tóc Hư Vô

Khóc cười. Sợi tóc hư vô
Bỗng đen hoá trắng ... ngậy ngô thuở nào
Cuộc đời rủ xuống lao xao
Nghiêng bờ vai nhỏ - hư hao một đời
Chiều về gió rủ ra khơi
Nửa tà áo lộng lên trời rong chơi
Bỗng mưa xối xả bên đời
Mắt - Môi - Tóc ướt rối bời lòng em
Thôi đành ngồi lặng người xem
Chiều mưa bong bóng nghe thèm ... gối êm
Nâng niu sợi nhỏ êm đềm
Dang tay hứng giọt mưa mềm trái tim

Sợi Tóc Thơm Tho

Cho anh hôn tóc thơm tho
Em, đôi mắt liếc giả đò ...không ...không
Tóc mai để nhớ mùa đông
Để thương nắng sớm má hồng sang xuân
Để yêu mùa hạ thật gần
Cổng trường phượng đỏ gót chân học trò
Để dành mai mốt sẽ cho
Người thương tơ tóc câu hò mênh mang
Thì thầm kể với nắng vàng
Bỗng dưng thấy nhớ cô nàng dễ thương
Lẽ nào lòng chợt vấn vương
Chỉ vì mái tóc bên đường gió bay
Ngẩn ngơ, ngơ ngẩn một ngày
Một tuần, một tháng trời mây hững hờ
Kiếp này thôi đã tình cờ
Trái tim ai đó làm ngơ duyên tình
Luân hồi kiếp nữa anh xin
Hoá thân sợi tóc ... được nhìn, được yêu

Sớm Mai và Thơ

Bỏ quên trên gối câu thơ
Sớm mai thức giấc tình cờ nhặt lên
Tóc tơ chăn gối lênh đênh
Nên câu thơ đã nửa bên vụng về
Nửa bên còn lại đam mê
Để tay đeo nhẫn, câu thề quên đi
Trách thơ, trách gối mà chi
Trách ông trăng đã quên vì sao đêm
Trách sương giọt đọng bên thềm
Nửa khuya trở lạnh gối mềm tình ơi
Để câu thơ lại ru hời
Gieo vần lục bát một đời nhớ nhau

Sóng

Thơ ta hai chữ Sắc - Không
Vần gieo Vô Ngã, mênh mông Vô Thường
Tình như son phấn qua gương
Nụ hôn chạm cõi Vô Thường sẽ quên
Nghe chừng bên gối ấm êm
Lời yêu thủ thỉ êm đềm quanh ta
Yêu nhau, biết mấy mượt mà
Như tình một thuở đã qua hôm nào
Hết yêu, ngồi ngắm trăng sao
Ngắm Lầu Vọng Nguyệt để trao duyên nồng
Cỏ hoa giữa chốn hư không
Cũng vui hoan khúc, cũng trông đượm tình
Duyên trong gió sớm lung linh
Nắng tình thật ấm - như tình xưa qua
Mây trôi, có lẽ chiều tà
Chợt thèm nhấp chén thơm ... Trà Cúc Phai
Vàng hoa cúc nở như mai
Dâng đời cánh mỏng thoát thai hương nồng
Môi tình ngậm giọt tàn đông
Sóng đời chợt vỡ giữa dòng cô đơn

Sóng Đa Tình

Trùng dương dâng sóng đa tình
Nghiêng giòng nước mặn soi hình dáng em
Cuồng say sóng vỗ chợt thèm
Màu son đỏ thắm môi em nửa vành
Lặng thinh. Òa vỡ âm thanh
Tiếng trăng vàng rụng mong manh giữa trời
Bóng chìm sóng nước tình ơi
Hồn dâng tuyệt đỉnh. Một lời ái ân
Nghe như sóng vỗ xa gần
Ru em ngọt lịm một lần môi hôn
Lưng trời quên bóng hoàng hôn
Quên trăng, quên cả sao Hôm hẹn hò

Suốt Kiếp Vầng Trăng

Nghe như suốt kiếp vầng trăng
Một mình đứng đợi nét thăng nét trầm
Sẽ tròn, sẽ khuyết - lặng câm
Sẽ nghiêng bóng nguyệt âm thầm nửa đêm
Sẽ tay gối mộng ấm êm
Một đêm làm vợ - nhớ, quên tên người
Như quên trăng ở giữa trời
Ngàn năm lặng lẽ bên đời thiên thu
Trăm nghìn cơn mộng phiêu du
Hoá thân hư ảo xa mù tầm tay
Ừ thì, một thoáng như say
Say trăng, say bóng hay say men tình
Hay say bóng đổ riêng mình
Chừng như trăng đã nhập hình thế gian
Nửa khuya thức giấc ngỡ ngàng
Bàn tay níu lại một trang thơ tình
Hồn nghiên mực đọng đoá quỳnh
Thoát thai nét bút đa tình - Yêu Anh

Tạ Ơn

Gặp anh giữa chốn trầm luân
Đôi khi chợt ngại xa gần yêu thương
Biết đâu sỏi đá dặm trường
Nỡ chân em lại phố phường lạ xa
Biết đâu nắng đổ chiều tà
Anh - Em, Còn - Mất, ngõ qua cuối đường
Biết đâu hoa rụng mờ sương
Chút hương sắc sẽ vô thường anh ơi
Thôi thì còn lại nửa đời
Nửa cơn mộng ảo, nửa trời tỉnh mê
Nửa trăng, mây, gió bốn bề
Nửa hoa khép nhụy - Đi về cô đơn
Nửa kiêu sa, nửa dỗi hờn
Vẫn là em đấy - Tạ ơn chốn này

Tạ Ơn Vô Thường

Con đồi lạy tạ ơn trăng
Dẫu tròn hay khuyết nhọc nhằn có nhau
Duyên tình lạy tạ buồng cau
Tóc mai thuở ấy qua cầu trăm năm
Gối thơm lạy tạ đâu tằm
Thêu hồng hạnh phúc em nằm nửa đêm
Dòng sông lạy tạ chiều êm
Chắt chiu con nước êm đềm đò ngang
Tách trà lạy tạ sương tan
Hoá thành giọt ấm toả lan hương nồng
Môi xưa lạy tạ nụ hồng
Thoát đời tục lụy xa vòng vấn vương
Em về lạy tạ Vô Thường
Phút giây hội ngộ dặm đường xa xăm

Tao Nôi

Tao nôi xưa giấc ru hời
Ca Dao mẹ mớm - ngàn lời nước non
À ơi ...con ngủ giấc tròn
Môi ngoan chúm chím miệng còn sữa thơm
Mẹ ra đồng với rạ, rơm
Chắt chiu hạt thóc... dẻo thơm lúa vàng
Mai sau con lớn vai ngang
Nhớ Tao Nôi cũ, xốn xang tấc lòng
Xa rồi vòi vọi ngóng trông
Quê người cách trở, quên dòng Ca Dao
Quên ngày đợi giọt mưa rào
Bồi hồi sởi đá gió Lào ôm con
Nhớ lời Mẹ, nhớ núi non
Tao Nôi thuở ấy nét son ân tình
Tình sông, tình đất quê mình
Hoá thành dòng máu nên hình hài con

(Bài thơ viết tặng những người đã từng nằm trong Tao Nôi xưa..)

Thác Đổ

Em - dường như thác đổ
Chảy xuôi nguồn nước tràn
Vạt trời đất thênh thang
Nụ hoa vàng nở rộ

Em - sóng vỗ vách núi
Uốn khúc một dòng đời
Rừng biếc xanh chờ đợi
Từng giọt tràn niềm vui

Dừng ngăn dòng thác đổ
Trên đỉnh cao tình mù
Thuở xưa tự nghìn thu
Yêu - dường như mê lộ

Có điều gì bí ẩn
Trong trái tim tình yêu
Để lặng lẽ sớm chiều
Để đêm khuya vương vấn

Ta về theo ánh lửa
Bóng rừng khuya lung linh
Dáng em. Vũ điệu tình
Yêu vô cùng - một nửa

Có phải là sóng cuộn
Giữa năm tháng ơ hờ
Hay chỉ như tình cờ
Trái tim mình - yêu muộn

Mai này sợi tóc mai
Sẽ nhớ anh - bọt sóng
Theo em như hình-bóng
Dẫu kiếp nữa, đầu thai

Khắc tên em: Vô thường
Một đời ta cưu mang
Gặp nhau giữa trần gian
Bên nhau một dặm đường

Thanh Tịnh

Tay người nắm chữ hư không
Mở bàn tay ... chợt hết vòng trần gian
Tháng năm lặng lẽ mùa sang
Thôi dừng chân, bước đa mang bụi hồng
Sương đêm rơi nhẹ bên song
Qua khung cửa nhỏ nghe lòng tĩnh tâm
Phút giây thiền đã âm thầm
Trao tâm. Huyền diệu tiếng trầm chuông ngân
Đêm về tiếng sỏi theo chân
Sao khuya trẩy hội ngoài sân rộn ràng
Nhớ trăng đêm ấy - trăng vàng
Không gian tĩnh lặng ngập tràn hương sen
Gửi lòng thanh tịnh về sen
Một lần gặp đã như quen kiếp nào

Thăm Lại Chốn Nằm Nôi

Em đã sống nơi quê người xứ lạ
Dẫu nhớ thương chốn quê cũ vô cùng
Mười hai năm đời trôi qua rất vụng
Chẳng nghĩ rằng bờ bến thật chia xa

Đã quen dần với tiếng cười tiếng nói
Đã khóc theo những bất hạnh quanh đời
Nhưng lòng sao dường như buồn vời vợi
Nhớ riêng mình - thân thuộc chỗ nằm nôi

Sẽ nhìn lại tóc dài theo năm tháng
Để đợi chờ về thăm lại chốn xưa
Để gặp anh - gặp lại những nắng mưa
Em đã sống cả một thời lãng mạn

Sẽ thăm đồi, thăm biển của nước non
Thăm cỏ cây hoang dã ở bên đường
Thăm tháng ngày , thăm bạn hiền vất vưởng
Lấy lắt đời - trọn vẹn nghĩa sắt son

Cũng sẽ thăm những đền đài miếu đổ
Thăm Chúa hiền nằm trơ trọi tháng năm
Phật gãy tay mắt buồn như vạn dặm
Đạn bom xưa ... cạn nguồn nước sông hồ

Thân Cò Chắt Chiu

Trong tù nhớ mẹ, nhớ cha
Nhớ con, nhớ vợ, nhớ nhà yêu thương
Cùm trong tù ngục vẫn vương
Tay chân buộc trói đêm trường ... cũng qua
Tháng năm đôi mắt nhạt nhoà
Thân cò, con dại, món quà thăm nuôi
Chắt chiu mắm muối - niềm vui
Dấu trong nước mắt ngậm ngùi bước chân
Vượt sông vượt cạn xa gần
Thăm chồng trên núi - một lần van xin
Giữa rừng suối đổ. Lặng thinh
Chồng thương tay nắm vợ mình. Xót xa
Đâu em vóc dáng lượt là
Rưng rưng - nghe tiếng gọi ba ngọt ngào
Thôi dành khấn nguyện Trời cao
Xác thân còn lại gởi trao tang bồng
Tạ ơn em - phút mặn nồng
Nét son chung thuỷ thương chồng dặm xa

Tháng 3, Hương Sứ

Nghe mùi hương sứ cũ
Tưởng chừng người về thăm
Rất thơm như trăng rằm
Mộng về ru em ngủ

Chợt nhớ tay người trao
Màu trắng trong hoa sứ
Gió đưa lời tình tự
Ru mắt môi thuở nào

Sẽ giữ hương xưa nồng
Cho ấm tình khuya sớm
Cho môi si đã chớm
Thiên thu nụ hôn hồng

Xin đừng phai hương thắm
Dẫu cánh hoa nhạt màu
Dẫu đời sẽ bể dâu
Dẫu lìa xa tay nắm

Tháng 3, Trăng Thẹn

Khuy cài... thẹn dưới ánh trăng
Ngực thơm ủ lại, gối chăn cuộc tình
Thôi thì ngần ấy lặng thinh
Dấu trong gối nhỏ, một mình riêng em
Nửa đêm nghe thoáng môi mềm
Còn nguyên son đỏ êm đềm năm xưa
Dường như còn nửa hương thừa
Dường như em vẫn ... như chưa hôn người
Anh. Vòng tay ấm giữa đời
Ôm lưng con gái, đất trời nở hoa
Mai sau đời có nhạt nhoà
Tháng 3, như thể mới là đêm qua
Nguyệt xưa một mảnh trăng tà
Tròn tròn khuyết khuyết để mà ngóng nhau
Anh - Em, sợi tóc bạc màu
Đã qua gần hết dãi dầu trần gian

Tháng Giêng Kiêu Sa

Tháng Giêng nở đoá mai vàng
Ta theo gót ngọc cô nàng xinh xinh
Ấy ơi, đằng ấy ... Lặng thinh
Áo em vàng cả lối tình trong ta
Guốc em còn lại .... bụi xa
Ta nhìn, ta ngắm tưởng là dáng em
Lối khuya mộng giấc say mèm
Mơ xoay vòng nguyệt hoá đêm thành ngày
Rồi vờ hỏi thử trời mây
Hỏi thầm lá rụng qua đây tình cờ
Gió bay tà áo tiểu thơ
Làm sao ta lại còn mơ chữ tình
Cầu xin nàng chỉ một mình
Để ta là nắng lung linh áo vàng
Dẫu em nửa bước rộn ràng
Tim ta cũng ngỡ thênh thang đất trời
Dẫu em im lặng một đời
Ta như ngọn cỏ gọi mời đồi xa
Thôi thì em hãy kiêu sa
Để ta sẽ gọi em là: Tháng Giêng

Tháng Giêng, Son Đỏ

Tháng giêng son đỏ môi tình
Em - thơm dòng tóc tưởng quỳnh mùa Xuân
Nghe như ... có lẽ ... tình gần
Anh theo, theo dấu gót chân thẹn thùng
Áo em chợt thoáng ngại ngùng
Nghiêng nghiêng bóng nắng sao chùng lòng anh
Ước gì anh hoá mây xanh
Che em một khoảng thiên thanh dịu dàng
Đợi em cuối ngõ hoa vàng
Bên cành mai nụ rộn ràng lòng anh
Khói hương em khấn tâm thành
Chiếu hoa ươm giấc mộng lành duyên mơ
Tóc em, lời nguyện tóc tơ
Se trăm năm lại tình thơ đợi chờ
Cổng Thiền chợt thấy ngẩn ngơ
Yêu Thương vô lượng giữa bờ nhân gian
Anh về lạc lối mai vàng
Nhớ màu son đỏ môi nàng áo hoa

Thất Ngôn Sinh Nhật

Sen nở theo từng tiếng chuông ngân
Cánh nghiêng dáng mỏng đẹp vô ngần
Nhụy vàng khoe sắc. Chiều chầm chậm
Lạ nhỉ lòng mình bỗng bâng khuâng

Đồi xanh chớm lá thu bẽn lẽn
Gió lùa e ấp cửa cài then
Dường như thu đã về đâu đấy
Phớt nhẹ má hồng trên đoá sen

Có nghe gì không cỏ biếc ơi
Tâm ta thiền lặng giữa đất trời
Với tay hái nụ sen hồng nhạt
Làm quà Sinh Nhật tặng ... tình ơi

Ủ lại hương nồng trong tay ấm
Mai về trao lại Đoá Hoa Tâm
Bàn tay ai đó chạm khe khẽ
Tâm sen ngào ngạt toả hương trầm

Theo Dòng Áo Nâu

Con theo dòng áo nâu
Theo ngõ bóng trăng vàng
Theo lối mòn thênh thang
Về tháp chuông yêu dấu

Dừng lại một phút thôi
Nghe tiếng chuông trầm lắng
Giữa không gian tĩnh lặng
Lòng con thoáng bồi hồi

Xưa đời con vụng dại
Nay tay chắp búp sen
Học tình thương khơi men
Từ suối nguồn nhân ái

Xin gìn giữ lòng con
Điều tâm thành dâng hiến
Xin cho lời ước nguyện
Sáng như đêm trăng tròn

Thiền Biển

Em ngồi nghe biển Thiền
Sóng vỗ mạn trùng khơi
Động tĩnh trọn một đời
Ru ngàn lời miên viễn

Biển vẫn như bao giờ
Vẫn sớm, chiều, cát trắng
Vẫn rì rào gió trăng
Vẫn sâu thẳm đợi chờ

Mặt trời rủ chim về
Vui nắng sớm mải mê
Theo giọt mặn vỗ về
Ướt mềm đôi cánh trễ

Có nhánh rong hiền từ
Về tình cờ theo sóng
Chợt ngu ngơ nghe ngóng
Chuyện tình xưa chối từ

Chiều. Biển sóng vô cùng
Chờ dạt dào bóng xế
Đêm. Biển lặng đam mê
Ngắm giải lụa nghìn trùng

Trong ngồi yên thinh lặng
Biển lắng nghe lòng mình
Dường như có cuộc tình
Huyền thoại dưới bóng trăng

Tên người và dấu chân
Chờ mai về hội ngộ
Chờ mai nghe sóng vỗ
Môi ai bỗng thật gần

Thiên Đàng

Đêm như áo lụa hồng
Khoác nhẹ bờ vai êm
Gối thơm cũng êm đềm
Đưa em tròn giấc mộng

Cúi xuống tìm ngực em
Thoáng trầm hương ngọt ngào
Đêm vỡ tràn trăng sao
Hồn anh chợt say mèm

Quen giọng ru tình hời
Quen môi hôn nồng ấm
Quen hơi bàn tay nắm
Nâng niu em một đời

Em nhìn anh bối rối
Như lạc chốn cung vàng
Khuya - tóc em dịu dàng
Trên tay anh ngủ vội

Dẫu chốn này trần gian
Dẫu dòng đời hữu hạn
Trong mắt em và anh
Vẫn như là thiên đàng

Thiên Thu

Mai em đi biển ... không về
Ngủ yên với sóng bốn bề thiên thu
Chân em dấu cát hoang vu
Trăm năm ngần ấy phù du vô cùng
Sóng ơi sóng vỗ nghìn trùng
Theo trăng tròn khuyết mịt mùng xa khơi
Sóng theo rực rỡ mặt trời
Xanh màu biếc - một đời thanh xuân
Thả trôi dòng nước ... ngại ngần
Chợt nghe sóng vỗ rất gần trái tim
Nhỡ mai anh chợt đi tìm
Em ơi em hỡi - thân chìm nơi nao
Biển. Trời. Còn lại vì sao
Khuya rồi sóng vỗ dạt dào ... Yêu Em...

Thoáng Vai Đa Tình

Ta gom tình ở trần gian
Đem theo rong ruổi dặm ngàn đường xa
Năm năm tháng tháng trôi qua
Một đời yêu dấu mượt mà phôi phai
Đâu ngôi tóc chẻ làm hai
Bên thương bên nhớ thoáng vai đa tình
Lòng như khẽ hỏi riêng mình
Tình say say tỉnh bóng hình năm xưa
Để khuya lặng lẽ rèm thưa
Ngóng theo vầng nguyệt lỡ chưa tròn vành
Để nghe tim chợt dỗ dành
Tiếng em cười nụ - ngọn ngành thương yêu
Để đem ân ái ít nhiều
Thả trôi giòng nước như Kiều ngày xưa

Thời Gian

Thứ năm và thứ sáu
Hôm qua và hôm nay
Tất cả chỉ tháng ngày
Giữa cõi đời nương náu

Chỉ vì đời đặt tên
Mỗi ngày cho năm tháng
Để sớm mai trời sáng
Đếm vội những nhớ quên

Hãy nhìn vào mắt em
Đâu có gì khác biệt
Giữa quá khứ nuối tiếc
Với hiện tại êm đềm

Chỉ có sợi tóc dài
Ngang lưng mềm áo lụa
Chờ qua mùa lá úa
Đếm mùa xuân hoàng mai

Trái tim em - mặt trăng
Trái tim em - mặt trời
Đợi ngày qua rạng ngời
Đợi đêm về yên lặng

Thướt Tha

Mùa đông có lướt thướt
Như tóc em ngắn dài
Như nắng Xuân sẽ mượt
Về ôm ấp hoàng mai

Phố phường rộn rã quá
Anh tìm em. Trăm năm
Đừng để mùa Xuân qua
Mười hai con trăng rằm

Có phải em thướt tha
Theo gió Xuân trẩy hội
Tim em bỗng mượt mà
Duyên tình chớm lên ngôi

Chân em chạm đất lành
Dấu hài như con gái
Tay em vói lá cành
Thẹn thùng sợi tóc mai

Dẫu em tà áo tím
Hay hồng, vàng, trắng, xanh
Anh theo nụ cười mỉm
Chút tình ...Vỡ hồn anh

Tiếc Rằng ....

Tiếc rằng anh chẳng làm thơ
Để anh biết được ngẩn ngơ tơ lòng
Để nghe nước mắt lưng tròng
Trong tim xuôi ngược một vòng nhân gian
Để nhìn chiếc lá thu sang
Rơi trên dòng tóc điểm trang cuộc tình
Để mùa đông chợt lặng thinh
Co ro áo ấm, một mình đêm khuya
Để mùa xuân hạ sẻ chia
Cơn mưa, giọt nắng bên kia lưng đồi
Để quên, để nhớ nửa đời
Để cười ròn rã đất trời hoan ca
Để mai em lỡ nhạt nhòa
Làm thơ anh tiễn đường xa em về

Tiểu Thư

Dường như mình lại như xưa
Tay chân cuống quít thấy thừa làm sao
Dường như bên ấy giậu rào
Có hoa có bướm cổng vào lửng lơ
Dường như ai đó tình cờ
Đi ngang hoa tím hững hờ bước chân
Dường như cửa ngõ ngoài sân
Khép hờ để đấy tần ngần đợi ai
Ước chi đêm bỗng hoá dài
Để ta mơ dấu gót hài.... dễ thương
Dường như đêm chợt lạ thường
Trăng sao ngần ấy lót đường em qua
Dường như tim bỗng thật thà
Yêu người bên ấy hay là ... nhớ thôi
Hay ta ...yêu thật... thật rồi
Chỉ là ...yêu một chỗ ngồi tiểu thư

Tìm Anh

Tìm anh qua hết dốc đồi
Qua công viên cũ, mây trôi buồn lòng
Tìm anh xuôi ngược dòng sông
Hỏi bên bờ vắng thấy không bóng đò
Tìm anh đường lạ quanh co
Nẻo thương, nẻo nhớ thân cò dặm xa
Tìm anh thôi đã chiều tà
Hoàng hôn, nắng sớm đi qua một ngày
Nhỡ mai lá rụng gió bay
Anh ơi, em cũng lắt lay một đời
Tìm anh ... ngồi chỗ anh ngồi
Anh đi đâu mất ... bóng ngồi nơi đây
Quanh em còn lại cỏ cây
Còn hoa, còn bướm ở đây đợi tình
Còn em. Em chỉ một mình
Đợi khuya nguyệt tận, lung linh sao trời

Tim Tím

Bé thích màu tim tím
Rũ trên cây hững hờ
Để bé sẽ buộc nơ
Vào cái đuôi tóc bím

Anh gởi bé màu tím
Gặp được bởi tình cờ
Nhưng sao lòng ngẩn ngơ
Dù tóc đã thôi bím

Rồi bé vòi vĩnh thêm
Hái cho bé hoa tím
Miệng bé cười chúm chím
Theo tóc bay - sợi mềm

Thoảng như mùi hoa chanh
Hoa bưởi và bồ kết
Nghiêng đời, anh hái hết
Hoa tím nở trên cành...

Tình Ca Chúa

Nhà Chúa xưa hoang vắng
Thời loạn lạc phân ly
Mắt Mẹ nét sầu bi
Lệ loi chiều buông nắng

Bên kia con đường nhỏ
Là đổ nát vàng son
Là hy vọng đã mòn
Của rừng cây lá cỏ

Con phố nhớ tình ca
Của sáng chiều thánh lễ
Tượng Chúa - Người đổ lệ
Thương trần thế nhạt nhoà

Rồi chinh chiến phôi pha
Vạn nẻo đường lưu lạc
Trăm lòng người ngơ ngác
Về tìm lại quê nhà

Hoa sẽ nở nụ hồng
Cành biêng biếc chồi non
Đường bụi đỏ gót son
Lên nhà Chúa: Tơ hồng

Tình ca Chúa rộn ràng
Lời hạnh phúc trăm năm
Em xuân tình duyên thắm
Cuối thu rồi, đông sang

Tình Khúc

Sớm mai đàn hát mình nghe
Dường như trăng cũng nghiêng che nụ cười
Nghêu ngao tình khúc giữa đời
Mở toang cánh cửa một trời thương yêu
Sẽ là môi mắt diễm kiều
Sẽ là dáng ngọc để yêu tóc mềm
Sẽ là như gối nửa đêm
Gần nhau thật ấm, thật mềm trái tim
Có nghe tiếng hát em chìm
Vào hư không đó đi tìm người thương
Dường như chỉ một dặm đường
Nhưng mà xa lắm...mười phương đất trời

Tơ Chùng

Lòng em như sợi tơ chùng
Cung thương cung nhớ mịt mùng tháng năm
Từng đêm, em đếm trăng rằm
Một năm lặng lẽ. Gối nằm đợi ai
Đường trần xa lắm. Phôi phai?
Kiếp sau em ạ - Trúc Mai vuông tròn
Qua rồi. Em - thuở còn son
Dặm thêm năm tháng, đã mòn sắc hương
Tay em chạm ngõ vô thường
Biết đâu ... mai sẽ giữa đường gặp anh
Nhưng rồi tóc chẳng còn xanh
Như ngày xưa ấy để thành nợ duyên
Chỉ mơ - một giấc mơ hiền
Như mơ cổ tích thần tiên hoang đường

Tơ Hồng

Tình như một sợi tơ hồng
Mà sao đã buộc mặn nồng duyên em
Để xưa trong giải lụa mềm
Tay người chạm ngõ êm đềm ái ân
Thịt da có lẽ tần ngần
Anh nghiêng đời xuống ... ta gần với nhau
Lưng trần giữ lại ngàn sau
Tóc em huyền thoại sắc màu ngẩn ngơ
Sẽ tình - như thể là thơ
Sẽ yêu - như thể giấc mơ ... đâu ngờ
Bên song cơn gió tình cờ
Trôi theo mây nhẹ giả vờ đi xa
Để không ghen với đôi ta
Ấm êm hạnh phúc mượt mà yêu thương

Tơ Vàng

Bóng trăng toả ánh tơ vàng
Lung linh sóng nước, sương lan đỉnh đồi
Đoá sen khép lại nụ chồi
Ngủ ngon, em nhé. Đêm trôi âm thầm
Không gian tĩnh lặng. Diệu tâm
Lắng nghe. Vang vọng tiếng trầm chuông ngân
Một mai về lại đường trần
Sẽ thương sẽ nhớ bước chân chốn này
Nhớ đường sỏi đá mỗi ngày
Nhớ đêm quen thuộc nhánh gầy lao xao
Hàng cây bóng đổ giậu rào
Thiền đường ngõ vắng hôm nao trăng vàng
Tình tâm lời nguyện. Mênh mang
Lời ru đêm vẳng gió ngàn yêu thương

Tóc Tơ

Thương quá sợi tóc tơ
Ta đoạ đày đêm vắng
Không ngủ được. Thức trắng
Sáng mai rụng bơ phờ

Lược trầm cũng rưng rưng
Nhìn tóc mai nuối tiếc
Sao lại xa biền biệt
Khi xuân xanh nửa chừng

Mùi tóc em hoang dại
Đã quyến rũ lòng anh
Ta xin em. Để dành
Hương thơm - Thời con gái

Anh nhặt lại tóc xanh
Để nghìn sau còn lại
Vẫn còn xanh mãi mãi
Màu tóc mượt của anh

Trái Tim

Trái tim yêu một người
Trái tim mềm quá đỗi
Trái tim nhớ một người
Sao chỉ lặng thinh thôi

Trái tim có buồn không
Khi xa người tình cũ
Đoá hồng xưa một nụ
Quay quắt một cõi lòng

Trái tim có nhớ không
Cung đàn trao lời ngỏ
Đêm dường như trăng tỏ
Ngập tơ lòng mênh mông

Trái tim có khóc không
Có mềm như áo lụa
Có phai như lá úa
Khi xa tình. Hư không

Trái tim có thương không
Thương chính mình cô quạnh
Mùa, dường như trở lạnh
Gió lay lắt bờ sông

Trái Tim Khập Khiễng

Trái tim khập khiễng yêu người
Nên chi vụng quá ... nói lời không yêu
Tần ngần theo vạt nắng chiều
Có người đứng đợi người yêu sau vườn
Rủ đàn bướm trắng dễ thương
Ngập ngừng bờ giậu nửa đường ghé chơi
Thì thầm nói với mây trời
Qua thăm bím tóc môi cười hồn nhiên
Dường như cô bé rất hiền
Tay ngoan cặp sách, mắt viền ngây thơ
Chỉ là ai đó tình cờ
Theo chân guốc nhỏ bất ngờ sau lưng
Thôi thì người ấy ...Người dưng
Không hò. Không hẹn. Nửa chừng dường trăng
Sáng, trưa, chiều tối, mưa giăng
Nguyệt tròn, nguyệt khuyết có chăng duyên tình
Mai anh xin bé tấm hình
(Lỡ mai tóc bím một mình sang sông)
Bé ơi thuyền đợi giữa dòng
Trầu cau - tháng chạp. Tơ hồng phận duyên

Trầm Hương

Ôm em một đoá trầm hương
Giữa giòng lặn hụp, giọt sương tội tình
Ta về trước cửa vô minh
Tay nâng chuỗi ngọc, trang kinh nhu mì
Gởi em tâm giọt từ bi
Pha trong dòng chảy sân, si, dục, tình
Chớm đông ta lại một mình
Ngồi bên dòng suối vô tình ngắm hoa
Thấy em tóc trắng nhạt nhoà
Đi qua một kiếp thăng hoa cõi trần
Ngỡ như đoạn cuối phù vân
Bút nghiên em sẽ trong ngần cõi thơ
Mây xưa chợt khép những hờ
Thương hoa đã nở bên bờ lắt lay
Tội em, thân cánh hạc gầy
Thôi thì em khóc giọt đầy, giọt vơi
Xuôi tay trăm nỗi rã rời
Áo em gởi lại bên đồi sương rơi

Trầm Mình Yêu Em

Ngắm em một thoáng nét cười
Nghìn năm xưa cũ mộng vời yêu anh
Môi em thuở ấy để dành
Trao anh hương nhụy một cành thanh xuân
Em ơi, môi đoá ngọc trân
Trăm câu thơ hoá phù vân ngát tình
Đốt lòng anh lửa đa tình
Dung nham cháy đỏ trầm mình yêu em
Mặt trời xoá hết ngày đêm
Tràn cơn địa chấn, đá mềm núi sâu
Tay anh ôm dáng nhiệm mầu
Em như ngũ sắc qua cầu đam mê
Thôi ta quên lối đi về
Dừng chân ở lại lời thề yêu nhau
Vọng âm vách núi ngàn sau
Yêu Em - dấu triện khắc sâu môi hồng

Trăm Năm

Nợ tình, tằm nhả tơ tình
Tháng ngày tấm mẳn một mình đa đoan
Yêu chồng gánh đỡ, lo toan
Nghĩa tình phu phụ, hoa xoan nồng nàn
Nết son, dáng ngọc vội vàng
Chợ trưa, nắng sớm phai tàn hương xuân
Vẫn như sương khói tần ngần
Đứng bên thềm ngóng bước chân ai về
Chồng ra chiến trận trăm bề
Rủi may ai biết .... có về ngày mai
Tóc người chinh phụ nhạt phai
Vẫn nghe môi thắm đợi ai đêm hồng
Chuyện xưa, nên vợ nên chồng
Trầu cau vôi đỏ, một lòng sắt son
Chuyện nay, người đợi héo hon
Mười ba năm đã hao mòn nét hoa

Nhưng tim vẫn chẳng phai nhoà
Tình yêu hoá ngọc - đêm qua chồng về
Xưa kia dẫu vạn lời thề
Đâu bằng một tấm áo quê chân tình
Anh ơi, sông nước lục bình
Tơ tình đã trọn. Nhân sinh kiếp tằm
Một ngày em bước xa xăm
Bên kia miên viễn trăm năm nghìn trùng
Tim em vẫn ấm thuỷ chung
Dẫu lòng đất lạnh phù dung phai tàn

(Viết cho những người vợ đón chồng về
từ những trại tù cải tạo ngoài Bắc, trong Nam)

Tràn Ánh Trăng

Anh lướt tay phím đàn
Trên thân người trinh nữ
Sẽ có một từ ngữ
Trong trái tim cưu mang
Yêu

Anh nâng bậc cung đàn
Môi tìm lời minh hoạ
Mắt em chợt nhạt nhoà
Lời tỏ tình trần gian
Hồn

Anh tìm nốt lặng ngân
Cho cung đàn ân ái
Cho ngày sau còn lại
Anh và em sẽ gần
Tình

Anh để lại dư âm
Trong mắt nhìn đắm đuối
Trong vòng tay bối rối
Một ngôn ngữ lặng câm
Nhớ

Mai dẫu đời cách ngăn
Vẫn nhớ nồng hơi thở
Ngày tình yêu hé mở
Song cửa tràn ánh trăng

(Viết ngày 18/8/05)

Trang Sách Đa Tình

Em xin mây trắng ngừng bay
Để em còn lại nửa ngày nhớ anh
Em xin cỏ dại thêm xanh
Để em ngồi đợi áo thiên thanh về
Em xin khung cửa trăng thề
Nửa đêm thức giấc đam mê gọi tình
Em xin khuya nến lung linh
Tìm trong ánh mắt bóng hình người thương
Em xin xa lắc dặm trường
Đừng như mưa nắng, nửa đường quên nhau
Em xin từng giọt mưa Ngâu
Đừng rơi nặng hạt, thêm đau đoá quỳnh
Để mai trang sách đa tình
Hồn thơm giữ lại chuyện mình ngày xưa

Trăng Thơm

Đêm qua giường chiếu thơm trăng
Gối thơm tóc mượt, sao giăng thơm tình
Môi thơm nhớ chuyện riêng mình
Tim nhau son thắm. Đa tình mắt nâu
Bây giờ còn lại ngàn sau
Em thơm áo lụa, thơm màu trinh nguyên
Trăng thơm toả bóng dịu hiền
Hoá thân huyễn hoặc cõi tiên cõi trần
Dường như Lưu Nguyễn tần ngần
Nâu tay. Tay núi lưng trần.... Yêu em
Em ơi để chiếc gối mềm
Nằm riêng một góc êm đềm.... Dễ thương

Trăng và Người Tình

Anh xa hơn cả vầng trăng
Để em chẳng thấy dẫu rằng trong tim
Thôi em lặn lội đi tìm
Bờ sông dòng chảy, tiếng chim gọi chiều
Dẫu buồn, em hỏi tình yêu
Trong anh còn lại ít nhiều vấn vương
Để mai xoá hết - Vô Thường
Nghe như thinh lặng quãng đường đi qua
Vòng quanh nước mắt nhạt nhoà
Ừ thôi, như hạt mưa qua kiếp người
Quàng vai một quãng đường đời
Êm đềm biết mấy, đầy vơi đêm hồng
Tóc em từ dạo xuân nồng
Rơi trên vai áo đêm đông người tình
Anh ơi, còn nhịp tim mình
Nghe như sóng vỗ, chúng mình yêu nhau
Trầu têm cánh phượng kiếp sau
Thời gian có lẽ sẽ mau - ai ngờ ...

Trông

Em trông vỏn vẹn đêm ngày
Chỉ mười hai tiếng vòng quay tình cờ
Em trông mây trắng hững hờ
Thành mưa nặng hạt vỗ bờ sông xưa
Em trông vạt áo sớm trưa
Đi mô biền biệt hoài ... chưa thấy về
Em trông khúc rẽ đường quê
Quanh co chợt nhớ lối về nhà ai
Chợt lòng ướm thử nụ mai
Mùa Xuân qua ngõ mười hai tháng rồi
Nghe như sen Hạ bồi hồi
Nở nghiêng trong nắng em ngồi dáng hoa
Tưởng chừng Thu đến hôm qua
Em gom lá rụng ngỡ là tàn Thu
Năm năm tháng tháng xa mù
Mùa Đông cũng đã phiêu du một đời
Dường như tiếng gọi lưng trời
Em trông, em đợi anh hời có hay
Em trông, dẫu nhớ vơi đầy
Ghé qua thăm bến đò đây. Cuối làng

Trùng Khơi

Ta theo sóng vỗ trùng khơi
Tìm môi thánh hoá nửa đời khát khao
Môi thơm một thoáng ngọt ngào
Nghìn năm biển mặn dạt dào lời ru
Thôi đời, một bóng phù du
Trăm năm chỉ bước lãng du tình cờ
Để xưa huyền thoại còn mơ
Mắt môi mật ngọt ơ hờ duyên tơ
Tóc mai thuở ấy hững hờ
Về theo gối nguyệt .... đâu ngờ tương tư
Ta tìm em giữa cổ thư
Mở trang sách ngọc tưởng như em về
Chợt nghe sóng biển vỗ về
À ơi tình đã đam mê một thời
Dường như em giữa cuộc đời
Quên lời tơ tóc ..... ru hời yêu thương

Uống Trà

Buổi sáng ngồi uống trà
Chợt thấy đời hư không
Nước nguồn đã xuôi dòng
Về theo lòng suối đá

Qua xuân hạ thu đông
Mưa nắng đã tháng năm
Ủ hạt giống âm thầm
Nuôi lá trà ngọt giọng

Có lẽ trên cánh đồng
Màu trời xanh ngọc biếc
Chợt hoá thân vầng nguyệt
Sáng đồi trà mênh mông

Vị thiền sư ung dung
Ngồi uống trà giữa ngàn
Giữa trời rộng thênh thang
Bóng nhân sinh vô cùng

Nhấp một ngụm trà ấm
Nghe suối nguồn róc rách
Chảy tràn trong tim mạch
Huyền diệu một chữ tâm

Vàng Thu

Thôi anh lên núi tu thiền
Em còn vướng víu muộn phiền quanh đây
Thôi thì, anh - cánh chim bay
Em - tà áo mỏng theo mây nghìn trùng
Xa xăm trời đất mông lung
Còn gì nơi chốn tận cùng hỡi anh
Hình như ngày tháng mượt xanh
Hình như em lại ... nhớ anh vô cùng
Thôi đàn tơ đã dậy chùng
Hư vô rớt xuống ngập ngừng cheo leo
Để tình em chợt rụng theo
Dăm ba sợi tóc bọt bèo trần gian
Ngắm trong gương lược ngỡ ngàng
Nhìn theo mây tóc vội vàng chia xa
Xót thương một chút lượt là
Thuở xưa con gái, ngọc ngà riêng em
Cho em giữ tóc tơ mềm
Buộc tình xưa ấy êm đềm bên anh
Biết đâu vạt cỏ thiên thanh
Mai kia lặng lẽ hoá thành vàng thu

Vay Mượn

Sẽ vay mượn tấm lòng
Đấng thiêng liêng hoàn hảo
Mà Người đã ban trao
Cho loài người Ơn rộng

Ơi trái tim nhân loại
Hãy cảm nhận yêu thương
Vì trần gian dặm đường
Đợi vòng tay nhân ái

Biển trùng dương mênh mông
Hãy sống đời vang vọng
Dâng nhịp triều vỗ sóng
Xa khơi rộng cõi lòng

Và mây trắng lưng trời
Ngắm hoa vàng trên núi
Em dường như quên tuổi
Chỉ biếng biếc môi cười

Đem nỗi buồn cho thơ
Gởi giọt sầu cho nhạc
Giữa mây trời Tiếng hát
Bỗng rộn rã bất ngờ

Để tận hưởng đất trời
Bóng hình vầng nhật nguyệt
Để mai kia chẳng tiếc
Em hạnh phúc một đời

Vén Áo Thu Sang

Ta về vén áo thu sang
Nghe lòng tơ tưởng một hàng cau non
Em như chưa thắm môi son
Của trầu vôi, hẹn non mòn biển cao
Nên duyên e ấp má đào
Gót chân em chợt lao đao hồn người
Hôm qua chợt thấy môi cười
Lòng ta chùng lại nửa đời phong sương
Bỗng nhiên ta chợt thấy thương
Mùa thu rơi lá lót đường em qua
Rồi ta lại giận đường xa
Để em vất vả về nhà ....nắng mưa
Tóc em nhuộm nắng ban trưa
Lỡ vàng sợi nhớ - ai đưa em về
Cuối đường mưa giọt đam mê
Ướt em, ướt cả bốn bề thiên thu
Thôi ta dừng bước phiêu du
Đưa em qua ngõ rừng thu hoa vàng

Vén Tóc

Em ngồi vén tóc xõa lưng
Nắng ôm áo lụa ngập ngừng… lưng thon
Thẹn thùng. Chút đỏ môi son
Chút hương phấn nhẹ. Gót son hồng hồng
Hoa vàng nở giữa hư không
Giữa trời biêng biếc, giữa dòng nước trôi
Chợt ghen với dáng em ngồi
Với hương con gái thơm đồi cỏ non
Dường như con suối véo von
Lời ru mềm đá sắt son tháng ngày
Giao mùa còn lại đâu đây
Chút hương trời đất men say tình nồng
Thả trôi giọt nắng mênh mông
Lưng đồi nghiêng bóng, ửng hồng má em

Vô Bờ

Trông theo nghìn sợi tóc bay
Cung đàn lạc nốt như bầy chim xa
Mênh mông sóng nước vỡ oà
Ta ngồi đợi mảnh trăng ngà sắt son
Nghe như trăng hát trên non
Ngàn năm xưa đã vuông tròn trần ai
Dẫu trời đất có một mai
Trăng ngồi thật lặng nhớ ai tình cờ
Trong em một cõi vô bờ
Theo người tưởng đã bến bờ trăm năm
Xoay vần nhật nguyệt tơ tằm
Mới hay rằng đã âm thầm yêu ai
Chỉ yêu thôi đã nhớ hoài
Trái tim lạ quá, miệt mài có hay

Xót Xa

Bên đời có giọt xót xa
Trái tim rụng xuống nhạt nhoà mắt cay
Cuồng điên, tiếng khóc vơi đầy
Ngoài kia mưa, nắng, trời mây hững hờ
Dường như ta đã tình cờ
Bỏ quên ta giữa bến bờ hư không
Thôi thì tay với giữa dòng
Qua đời lặn hụp, dòng trong ngọt ngào
Để mai dẫu có thế nào
Đời như một thoáng trăng sao. Đêm tàn
Dẫu mai bóng nguyệt vỡ tan
Mùi hương còn lại nhẹ nhàng trăng khuya

Xôn Xao

Khuya anh cài áo ngủ em
Thấy nghiêng đồi ngực hồn mềm lao đao
Chợt lòng muốn hỏi vì sao
Trời sinh con gái xôn xao tim người
Ừ thì thơm ngát đầy vơi
Thịt da huyễn hoặc mộng vời đêm trăng
Bất ngờ chạm khẽ gối chăn
Tìm bờ tóc mượt, tìm thăng hoa đời
Tại vì anh đấy tình ơi
Áo em trắng hết một thời đam mê
Để nghe hơi thở anh về
Phả trên ngực ấm lời thề yêu thương
À ơi sao nỡ mười phương
Anh ru em ngủ quên đường trần ai
Để anh xếp lại đôi hài
Gót chân em nhỏ nhớ hoài ... Nâng niu
Nghe trong năm tháng chắt chiu
Trái tim chờ đợi ít nhiều xót xa
Khuya như rộng lượng tình ta
Hẹn hò áo mỏng - đêm qua vô tình

MỤC LỤC ĐA TÌNH KHÚC

THƠ

A

Ai	7
Âm thầm	9
Âm vang	10
Ẩn lan sương	11
An nhiên	12
Ân sủng	14
Ẩn thân	15
Áo bay	16
Áo lụa tháng 3	17
Áo quỳ vàng	18
Áo trắng ơi !	19
Ao ước	21

B

Bài thơ di chúc 22
Bài thơ gió bay 23
Bất chợt nhớ nhau 24
Bầu nguyệt 25
Bên thềm trăng bay 26
Bèo bọt 27
Biển mặn 28
Biển thiền 29
Biết nay 31
Bỏ tình 32
Bỏ giọt tình quên 33
Bông hồng cài áo 35
Bước dặm trường 36
Bỗng nhiên ... 37

C

Cafe khuya 39

Chạm ngõ tình ơi 40
Chẳng ngờ yêu nhau 42
Chập chững 43
Chênh vênh sầu 44
Chiều thơm 45
Chốn trọ 46
Chút hương 48
Chuyện hòn đá 49
Cô bé 50
Có lẽ 53
Cõi riêng 54
Cõi trần 55
Còn thấy nhân gian 56

D

Dạ khúc hồng 57
Dã quỳ 58
Dặm trường 59
Dáng cổ mùa Đông 60
Dáng đổ 62
Dáng ngồi dưới trăng 63

Đấu ấn 64
Đấu tình 65
Đường như ngậm ngùi 66
Duyên hoa 68

Đ

Đa tình khúc 69
Để dành giọt mưa 70
Đoá cúc vàng 71
Đóa giai nhân 72
Đoản khúc dòng chảy 73
Đoạn tình 74
Đồi hoàng hôn 75
Đời ta, có Em 76
Đồi thơm 77
Đồi trăng 78
Đường quê bụi trần 79

E

Em hoá thiên thanh 80
Em hoá trăng rằm 81
Em và biển 82
Em và giọt mưa 83
Em và viên cuội 84

G

Giai điệu em 85
Giao bôi tửu 86
Giao thừa, hôn em 87
Giỗ mẹ 88
Giọt mặn 89
Giọt nước 90
Gọi anh 91
Gọi tình 92
Gối nằm kề nhau 93
Gối tay 95

H

Hai ngã 96
Hái vội vầng trăng 97
Hạt cỏ rơi 98
Hạt phấn bay 99
Hẹn hò 100
Hoa đăng 101
Hỏi khẽ mùa Đông 102
Hội ngộ hoa vàng 103
Hỏi núi sông 104
Hôn em 106
Hôn tình 107
Hồn thơ em 108
Hụt hẫng 109
Huyền thoại em 110
Hương tóc 111
Hương trà 112
Huyền diệu 113

K

Khung cửa sổ 114
Khuy áo 115
Kiều Xuân 116
Kinh thư 117

L

Làm thơ cúng Phật 119
Lan gầy 120
Lao đao 121
Lòng đá 122
Lục bát giao thừa 123
Lục bát sinh nhật 124

M

Mai 125
Mai sau luân hồi 126

Mật môi 127
Mê muội 128
Mênh mông 129
Miếng trầu 130
Môi người - môi em 131
Một bờ môi thơm 132
Mớ tóc mây 133
Mớm rượu 134
Mong manh 135
Mộng tình 136
Một mình 137
Mưa khuya 139

N

Năm xưa 140
Nàng phấn hương 142
Nâng niu 143
Nét rằm giao duyên 144
Ngại ngần 145
Ngậm tình 146
Ngập ngừng 147

Nghìn trùng 148
Ngộ duyên 149
Ngờ nghệch 150
Ngó theo 152
Ngỡ thiên thu 153
Ngọc quỳnh tửu 154
Ngón vấn vương 155
Ngũ ngôn sinh nhật 156
Nguyệt cung 158
Nhánh sông 159
Nhiệm mầu trang thơ 160
Nốt son 161
Nụ cười sinh nhật 162
Nụ đào an nhiên 163
Nửa bước 164
Núi đá trổ bông 165

Ô

Ở lại 166
Ôm em 167
Ôm em lệ đá 168

Ôm gối tình si 169
Ơn trăng 170

P

Phấn hương 171
Phố cổ 172
Phơi tình 173
Phương thảo 174

Q

Quên và nhớ 175

R

Rũ áo 176
Ru em 177
Rưng rưng 178

S

Sân ga 179
Say 180
Sẽ yêu anh 182
Sợi tóc chân như 183
Sợi tóc hư vô 184
Sợi tóc thơm tho 185
Sớm mai và thơ 186
Sóng 187
Sóng đa tình 188
Suốt kiếp vầng trăng 189

T

Tạ ơn 190
Tạ ơn vô thường 191
Tao nôi 192
Thác đổ 193
Thanh tịnh 195
Thăm lại chốn nằm nôi 196

Thân cò chắt chiu	197
Tháng 3 - hương sứ	198
Tháng 3, trăng thẹn	199
Tháng giêng kiêu sa	200
Tháng Giêng, son đỏ	201
Thất ngôn sinh nhật	202
Theo dòng áo nâu	203
Thiền biển	204
Thiên đàng	206
Thiên thu	207
Thoáng vai đa tình	208
Thời gian	209
Thướt tha	210
Tiếc rằng ...	211
Tiểu thư	212
Tìm anh	213
Tim tím	214
Tình ca Chúa	215
Tình khúc	217
Tơ chùng	216
Tơ hồng	219
Tơ vàng	220
Tóc tơ	221

Trái tim 222
Trái tim khập khiễng 223
Trầm hương 224
Trầm mình yêu em 225
Trăm năm 226
Tràn ánh trăng 128
Trang sách đa tình 230
Trăng thơm 231
Trăng và người tình 232
Trông 233
Trùng khơi 234

U

Uống trà 235

V

Vàng thu 236
Vay mượn 237
Vén áo thu sang 239

Vén tóc 240
Vô bờ 241

X

Xót xa 242
Xôn xao 243

CÙNG TÁC GIẢ:

- Thơ Như Thương (2004)
- Đàn Cho Biển Hát (2005)
- Tháng Sáu, Yêu Em (2006)
- CD nhạc Dấu Chữ Tình - Nhạc sĩ Nguyễn Tất Vịnh phổ thơ Như Thương (2006)

SẼ RA MẮT:

- CD nhạc Thăng Hoa - Nhạc sĩ Nguyễn Tất Vịnh phổ thơ Như Thương
- Tập truyện ngắn: Diễm Tình

TRANH BÌA : CUỒNG SI (Nguyễn Thế Vĩnh A.C.La)

ẤN PHÍ 10 Mỹ kim